

זוהר לעם

פקודי

חלק ב'

קבלה לעם
www.kab.co.il

תוכן עניינים

3	פקודי.....
3	קו המידה וקנה המידה.....
6	שם מ"ב וע"ב.....
8	חיים שאל ממך.....
8	ויביאו המשכן אל משה.....
9	מצודות לוכדות נמצאות.....
10	אותיות דהוי"ה כאותיות דאדנ"י.....
10	ויקם משה את המשכן.....
10	ותיפול מעל הגמל.....
11	פסולת הזהב.....
12	העגל.....
12	פרה אדומה.....
13	שערה שבתפילין.....
14	ויביאו את המשכן אל משה.....
15	תורת העולה.....
17	ויקם משה את המשכן.....
20	כי נפלתי קמתי.....
20	בלכתם ילכו.....
22	משכן ובית המקדש.....
23	שש מדרגות דס"א.....
27	היכלות דקדושה.....
28	היכל לבנת הספיר יסוד.....

פקודי

קו המידה וקנה המידה

240. לפעמים משתמשים בקנה המידה, ולפעמים בקו המידה. וע"כ פתיל פישתיים, קו המידה. וקנה המידה הוא מידה לעשות מדידה. כל המדידות של יחזקאל היו בקנה המידה, ולא בפתיל פישתיים, קו המידה. ובמעשה המשכן הכול היה בקו המידה, מסך דמפתחא.

241. במשכן, במדידה שלמטה, שהוא קו המידה, פתיל פישתיים, כשהתחיל להתפשט, היה בכל אמה קשר אחד, שעד הקשר היה שיעור אמה. ובמידת אמה ההיא היה מודד. וע"כ אפילו כשמודד כמה אמות, נקרא אמה ולא אמות. משום זה כתוב, אורך היריעה האחת שמונה ועשרים באמה, והרוחב ארבע באמה. ולא כתוב ארבע אמות, משום שהיה מודד אמה לכל צד. כלומר, שאין כאן אמה חדשה, אלא אותה האמה היה הולך וכופל לכל צד שצריך.

242. וקו המידה הזו יוצא מהמאור שלמעלה, בינה, שהמדידה שלמטה במלכות נמצאת מהמדידה שלמעלה, בבינה. המדידה שלמטה היא אלף וחמש מאות בחינות, וכל בחינה 12,000 אמות, וע"כ אמה אחת הולכת בכולם, שכל אמה תופסת שיעור זה, ואותה אמה שבקו המידה, שזה מדד אותה, הולך עוד ומתפשט קו המידה ונגלית בו אמה שנייה, ומודד עוד אמה. וכן בכל אלו המידות.

קנה המידה, מסך דמנעולא, נמשך ממלכות עצמה. קו המידה הוא מסך דמפתחא, שפירושו שהמלכות ממותקת בבינה, וקיבלה צורת בינה. והמדידה הנמצאת למטה במלכות אינה מכוח עצמה, כמו קנה המידה, אלא נמצאת מהמדידה שלמעלה. שמכוח עליית המלכות לבינה, קיבלה ממנה הקטנות והגדלות, וכל המדידות שבמדרגותיה.

כל אמה פירושה שיעור מידת המוחין, שאפשר להמשיך מלמעלה למטה. והנה המוחין באים בג' קווים, שקו ימין חסדים, וקו שמאל חכמה, וקו אמצעי כלול משניהם מחסדים ומחכמה. היריעות הן שמיים, ז"א, וחכמה מכוסה בו, ורק החסדים לבדם מאירים בו. המוחין דהארת חכמה ספירותיהם אלפים. המדידה שלמטה, מדידה הנמשכת מלמעלה למטה, היא אלף וחמש מאות בחינות, קו וחצי קו, קו ימין שלם, אלף, וחצי קו אמצעי מחסדים שבו, חצי אלף, חמש מאות. אבל האלף וחמש מאות, שמקו שמאל ומחצי קו האמצעי מחכמה שבו, אינן מתגלות בו.

236. ויבא אותי שמה והנה איש, מראהו כמראה נחושת ופתיל פישתיים בידו, וקנה המידה, והוא עומד בשער. זה ראה יחזקאל בנבואה, והאיש הוא השליח בלבושים, גבריאל.

237. כאן אומר, איש, ואינו אומר, איש לבוש הבדים. אלא בשעה שעושה שליחות לעשות דין, או להראות דין בחיזיון, נקרא לבוש הבדים. כפי השליחות כך משתנה המראה שלו ומשתנה בלבושים. אמנם הוא תמיד בצד שמאל, שגבריאל וכל אלו הבאים מצידו, הם בשמאל המרכבה.

238. כאן התלבש בלבוש הרי נחושת, הנוגה שמצד הקדושה. וגבריאל הביא מידה לעשות מדידה.

239. המידה אינו ניצוץ הקשה הנעלם והגנוז, אלא מניצוץ הקשה יוצא קנה המידה למטה, שהגליד מהאור שנעזב מניצוץ הקדוש בעת שהסתלק למעלה, וגולף שם בתוך הספיריות, הנוצץ שאינו נודע, רדל"א. וע"כ נמצא קנה המידה ההוא במדידות המידה הנמצאת למטה בעוה"ז.

מידה זה המסך, שמתוך ההכאה שלו בהתפשטות אור העליון, יוצאים כל שיעורי קומה הנמצאים בא"ק ואבי"ע. ומסך הזה ניתקן בכלי מלכות. אמנם יש ב' בחינות מלכות: מנעולא ומפתחא. ע"כ יש ג"כ ב' מיני מסכים: מסך דמפתחא ומסך דמנעולא. מסך דמפתחא נקרא קו המידה. מסך דמנעולא נקרא קנה המידה או ניצוץ הקשה.

מסך דמנעולא נגנו ברדל"א, ושימש רק בפרצופי א"ק ולא באבי"ע. ואיך אפשר שהמסך הזה היה ביד גבריאל וישמשו עימו בעוה"ז לבניין הבית? הלוא הוא נגנו ברדל"א, ואינו אפילו בעולם אצילות? אלא קנה המידה אינו ניצוץ הקשה, אינו המסך דמנעולא עצמו, שגנוז ברדל"א, אלא שמניצוץ הקשה יוצא קנה המידה, שהגליד מהאור שנעזב מניצוץ הקדוש בעת שהסתלק למעלה.

כי בשעה שהמסך דמנעולא הסתלק למעלה לרדל"א ונגנו, עזב והשאיר למטה במקומו את הארתו, והארה זו שעזב היא הנקראת קנה המידה. וכיוון שמלכות זו ששימשה בפרצופי א"ק, היה מקומה בנקודה דעוה"ז, נמצא שההארה הזו שהמלכות דמנעולא עזבה, נמצאת בעוה"ז למטה, וע"כ נמצא קנה המידה ההוא במדידות המידה הנמצאת למטה בעוה"ז, ואפשר למדוד עימה את ביהמ"ק בעוה"ז.

עולה לחשבון ד"ל, שלושים אמה אורך וד' רוחב. כמ"ש, אשרי משכיל אֶל דל ביום רעה ימלטהו ה'. ביום רעה ממש, עם הדינים בעצמם, ימלטהו ה'. כי יריעות עיזים, שרומזות על דלות ודינים, הן מכסות ומגנות על הקדושה, שהיא יריעות שש מושזר ותכלת וארגמן ותולעת שני, שלא יינקו מהן החיצוניים.

248. החשבון בפנים, ביריעות שש מושזר ותכלת וארגמן ותולעת שני, הוא ל"ב נתיבות החכמה. ובחשבון שמבחוץ, כתוב, ועשית יריעות עיזים. השם עיזים מורה על דינים עזים וקשים. הגוון שלו הוא לתת לו שיכסה על הקדושה, ומשום זה צריכים יריעות עיזים. הדינים שבהן שומרים על הקדושה, שלא יוכלו החיצוניים להידיבק בקדושה, במשכן יריעות שש מושזר ותכלת וארגמן ותולעת שני. כמ"ש, אל גינת אגוז ירדתי. אגוז, יש לו קליפה המכסה על המוח שבו, אף כך בכל דבר דקדושה, הקדושה בפנים והס"א בחוץ. כמ"ש, רשע מכתיר את הצדיק. וע"כ נקרא אגוז.

249. באותו שמבחוץ, ביריעות עיזים, כל המוסיף גורע. כמו פרי החג, שמתמעטים והולכים, משום שמקריבים אותם על אוה"ע, החיצוניים. אף כאן, במה שבפנים כתוב, ואת המשכן תעשה עשר יריעות, ובמה שמבחוץ כתוב, עֲשֵׂתִי עֶשְׂרֵה (11) יריעות. מוסיף אות ע' על שתי עשרה, וגורע מחשבון, שנגרע אחד מחשבון שתי עשרה, מחמת הוספת ע' על שתי עשרה.

מוסיף חשבון, וגורע. מוסיף חשבון, כמ"ש, אורך היריעה האחת שלושים אמה ורוחב ארבע אמה, ויריעות הפנימיות לא היו אלא כ"ח אורך, וכשעולה לחשבון, נגרע, שעולה לחשבון ד"ל. שאין קשה בכל מיני השמות של עניות, כאותו שנקרא דל. ומשום זה, כשעולה יותר בחשבון, הוא עולה בגירעון.

250. וכשגורע בחשבון, הוא עולה בהתעלות, כי עולה לל"ב נתיבות החכמה, שהוא כל האמונה, המלכות, השם הקדוש. וע"כ הגורע עולה, והמוסיף גורע. זה עולה וגורע, וזה גורע ועולה. זה בפנים, יריעות שש מושזר, שהוא גורע ועולה. וזה מבחוץ, יריעות עיזים, שעולה וגורע.

251. קו המידה הזה התחיל להתפשט ומדד מידה לקרשים. כמ"ש, ויעש את הקרשים לְמִשְׁכַּן עֲצֵי שִׁטִּים עוֹמְדִים. ואלו הקרשים הם השרפים שבעולם הבריאה. כמ"ש, עֲצֵי שִׁטִּים עוֹמְדִים, וכתוב, שרפים עומדים.

252. מדידת מידה זו, היא עשר אמות אורך הקרש ואמה וחצי אמה רוחב. כאן כתוב, עשר אמות ולא כתוב עשר באמה כמו ביריעות. אלו עשר אמה, הן שלוש שלוש שלוש, שהן תשע, חב"ד חג"ת נה"י דשרפים, ואחת השורה עליהן, רוח אחד השורה עליהם, האחוריים של מלכות

אמנם אע"פ שרק אלף וחמש מאות הימנים נמשכים, שהם רק החסדים, אל תטעה שהם חסדים בלבד בלי התכללות מקו שמאל, חכמה, ע"כ נאמר, וכל בחינה 12,000 אמות, כי 12 הוא ד"ס חו"ג תו"מ, שבכל אחת ג' קווים, שכל בחינה מאלף וחמש מאות כלולה מ-12,000 אלו, שיש בהם בהכרח הארת השמאל. אמנם מה שנבחנו לקו וחצי של ימין, משום השליטה לימין, והשמאל רק בהתכללות.

243. שמונה ועשרים באמה, אורכה של אמה אחת. ורוחבה ארבע באמה, הוא באותה האמה. אין בהם שינוי מאמה לאמה, כי כל אחת מאירה רק בחסדים. וע"כ נבחנו לאמה אחת. נמצא שאמה אחת היא ל"ב (32) שלישים, כמ"ש, וכל בשליש עפר הארץ. שליש פירוש, הארת החכמה שבשמאל. מידת האורך והרוחב היא הארת השמאל המלוּבש בחסדים. כי אור החכמה מכונה אורך, ואור החסדים מכונה רוחב. ע"כ מכנה אותם ל"ב שלישים, שהם כ"ח (28) וד'. והם ל"ב כנגד ל"ב שבילים של החכמה היוצאים מלמעלה. אבל השליטה היא להארת חסדים בלבד.

244. וכאשר נעשתה מידת האורך במדידה הזו, הם ארבעה צדדים באותו האורך, כנגד חו"ג תו"מ, וכל צד הוא שבע אמות, שהם חג"ת נה"י"מ, וע"כ עולים אלו שבע אמות לארבעה צדדים, בעניין שבע, שהם כ"ח שבאורך, משום ששבע הוא עליון בכל. כי שבע הוא המלכות, חכמה תתאה. וכל ל"ב נתיבות החכמה כלולים בשבע, בשם הקדוש, במלכות הנקראת, שם קדוש.

245. והרי כתוב, מידה אחת לכל היריעות. הלוא משמע שיש בכל יריעה הרבה אמות, וצריך הכתוב לומר שמידה אחת לכולן? ודאי מידה אחת, אמה אחת. אע"פ שהתפשט קו המידה, אמה אחר אמה, וזה אחר זה, אינו מוסיף כלום על האמה הראשונה, כי כולן מאירות רק בחסדים. ונמצא, כי אותה האמה חוזרת ונכפלת, וזה שמשמיענו הכתוב. והכול בא במוחין של המאור שלמעלה, בינה. שיהיה למעלה ולמטה, בנינה ובמלכות, מידה אחת.

246. והמידה הזו יותר בקדושה, כי יש מידה אחרת, לכסות על עשר היריעות שבפנים, כלומר, המכסה של יריעות עיזים. המידה האחרת המכסה, היא עולה בחשבון ד"ל (34). ואלו היריעות שבפנים הן בחשבון ל"ב. וזה מכסים על זה, ל"ב בפנים ל"ד בחוץ.

247. המידה הראשונה קדושה בצבעים קדושים: שש מושזר ותכלת וארגמן ותולעת שני. הרומזים על חג"ת ומלכות: שש חסד, תולעת שני גבורה, ארגמן ת"ת, תכלת מלכות. וכל החשבון עולה ל"ב, כ"ח באורך וד' ברוחב. והמידה השנייה של יריעות עיזים, שבחוץ, המכסה על זו,

256. הארון עומד בחשבון, ממי שלוקח, וממי שמקבל, וממה שיש בו. שמקבל מב' צדדים ימין ושמאל. ולוקח מאותם ב' צדדים. ע"כ הוא אמה מימין ואמה משמאל. וחצי אמה של עצמו. ומשום זה כתוב, אמתיים וחצי אורכו. אמתיים, מב' צדדים ימין ושמאל. וחצי, של עצמו. זהו באורך. ברוחב ובקומה הם אמה וחצי. אמה אחת מצד שלוקח יותר, כעין שלקח מימין ושמאל. וחצי של עצמו. הארון, המלכות, מקבל מכולם, ונמצא בחשבון של כולם.

מידת האורך רומזת על הארת החכמה. מידת הרוחב רומזת על הארת החסדים. מידת הקומה רומזת על הארת החכמה הנמשכת ע"י קו האמצעי. מידת האורך נבחנת ללקיחה בלי קבלה. כי תחילה לוקח החסדים שבקו ימין, ואח"כ לוקח החכמה שבקו שמאל. ומטרם שהחכמה מתלבשת בחסדים, אין הארת החכמה מתקבלת. וכן החסדים אינם מתקבלים, משום שיש מחלוקת בין ימין ושמאל.

הרי שיש לקיחה, שכבר לקח הארת ב' הקווים. ואין קבלה, כי אין מאירים בו. אלא אח"כ, כשמקבל החסדים ע"י קו האמצעי, באים החסדים לידי קבלה. שזה הרוחב. ואח"כ כשמקבל הארת החכמה מתוקנת בחסדים ע"י קו האמצעי, באה החכמה לידי קבלה.

וכן יש להבחין בחינתו עצמו של המקבל ג' מידות הללו. שמקבל מב' צדדים ימין ושמאל, הימין שברוחב, והשמאל שבקומה. ולוקח מאותם ב' צדדים, ימין ושמאל שלוקח באורך, ע"כ הוא אמה בצד ימין, חסדים, ואמה בצד שמאל חכמה, וחצי של עצמו, החצי של המקבל עצמו, מלכות, הנבחנת לחצי מידה. ומשום זה כתוב, אמתיים וחצי אורכו. אמתיים מב' צדדים, מימין ומשמאל שלוקח באורך, והחצי של המקבל עצמו, מלכות, חצי אמה.

ברוחב ובקומה הם אמה וחצי, כלומר, אמה וחצי רוחבו ואמה וחצי קומתו. אשר האמה רומזת, אמה אחת מצד שלוקח יותר, שהרוחב מקבל יותר צד החסדים, ימין, והקומה מקבלת יותר צד השמאל, הארת חכמה. שהם כמו הימין ושמאל שלוקח באורך, כן הרוחב חפץ יותר בימין, והקומה חפצה יותר בשמאל. וע"כ הם כל אחד אמה, וחצי של עצמו, בחינתו של המקבל עצמו, חצי אמה, המצטרף, הן ברוחב והן בקומה. כי אין דבר שורה אלא על דבר. וע"כ צריכים להזכיר בכל אחד, גם מידת המקבל עצמו, שעליו שורה הימין, או השמאל, או שניהם יחד. ולפיכך באורך, הכולל ב' קווים בזה אחר זה, הוא אמתיים וחצי. וברוחב, שהוא רק חסדים מקו האמצעי, אמה וחצי. ובקומה, שהיא חכמה שבקו אמצעי, אמה וחצי.

דאצילות, שליטת החכמה. וכיוון שיש כאן ב' שליטות, שליטת החסדים ושליטת החכמה, ע"כ נקראות אמות, לשון רבים. משא"כ ביריעות, שלא היה שם אלא שליטה אחת של חסדים בלבד, וע"כ נקראות אמה.

253. שיעור אמה כוללת כ"ח אורך וד' רוחב, הן ל"ב. וכאן שיעור י"א (11) וחצי, עשר אורך, ואמה וחצי אמה רוחב, שהן ביחד י"א אמה וחצי אמה, שהן עולות לשיעור י"ב (12). ואינן עולות, כי חסר להן חצי, משום שחסרות מאופנים, חסרות המלכות, הנקראת אופנים. כי הן רק ג"פ שלוש, שהן תשע חב"ד חג"ת נה"י, וחסרות המלכות שלהן.

במרכבה הקדושה כי (20) קרשים, לצד ימין עשרה, ולצד שמאל עשרה, עד שעולים לשרפים עליונים, ב' קווים ימין ושמאל דשרפים, הנבחנים לעליונים, וקו אמצעי נבחן לתחתון. ואח"כ עולה הקדושה עד שמתעוררים כולם בבריה התיכון, שמקבלים קו האמצעי. ואלו ג' קווים ברת"ס, חב"ד חג"ת נה"י. אבל חסרה בהם המלכות. וע"כ יש בהם חצי אחד בלי שלמות. והם רק י"א וחצי ולא י"ב שלמים.

המלכות החסרה היא מלכות דמנעולא, שיש רק מלכות דמפתחא, יסוד, וע"כ נחשבת המלכות שחסרה חצי פרצוף שלה שמחזה ולמטה, מ"ה (45) אורות. י"ב הם ג' קווים, שבכל קו חו"ג תו"מ. וכיוון שהמלכות, פרצוף הי"ב שבהם, היא רק חצי פרצוף עד החזה, נמצא שאין בהם אלא י"א פרצופים וחצי פרצוף. משום שחסרים מבחינת עצם המלכות, אין בהם אלא רק חצי פרצוף המלכות שעד החזה שלה, שעד שם נחשבת לט"ר שבה עד היסוד, וחצי פרצוף שמחזה ולמטה חסר, וע"כ אינם אלא י"א וחצי. וע"כ הקרשים הם ג' קווים, שהם עשרה לימין ועשרה לשמאל, ובריה התיכון, והמלכות לא נזכר בהם, כי חסרה מהם.

254. מדידה של י"א וחצי לעשרים קרשים, הם 230, כי עשרים פעמים י"א וחצי הם 230, וכל זה עומד במדידה בחשבון. וכך עולה כל חשבון היוצא ממדידה הזו שבשרפים.

255. יריעות המשכן, סודות עליונים, השמיים, ז"א, כמ"ש, נוטה שמיים כיריעה. עולים בחשבון ל"ב. ויש יריעות שש מושזר ותכלת וארגמן ותולעת שני. ויש יריעות עיזים. והכול למעלה, משמיים, לדעת חכמה של כל בחינה וכל דבר.

וע"כ מבחין האדם בין טוב לרע, בין יריעות שש מושזר, שהן טוב, ליריעות עיזים, שהן רע. בין החכמה לחסדים. בין יריעות שש מושזר, שהן בשליטת החסדים, ובין הקרשים, שהם גם בשליטת החכמה. והתבאר עניין המדידה הראשונה, שהייתה באמה, אלף ות"ק (500) בחינות שבכל בחינה 12,000 אמה.

באלו החומות, באלו הפתחים, באלו הדלתות. כדי שיהיה הכול במידה. אבל לעת"ל, במדידת הבית של יחזקאל, כתוב, ורחבה ונסבה למעלה למעלה. כי בשעה שיתחילו לבנות בקנה המידה, היא עולה למעלה למעלה לאורך ולרוחב, שתהיה התפשטות הבית לכל הצדדים, ולא יסתכלו עליה לרע, שהכול יהיה קדוש.

אע"פ שקנה המידה, הארת המסך דמנעולא, אין עליה זיווג קודם גמיה"ת, מחמת הדין שבה. אבל לעתיד בבית של יחזקאל, כבר לא יהיה דין במנעולא, ולא יראה בה שום רע, ע"כ תהיה המדידה בקנה המידה. כי לא יהיה דין בעולם, ומשום זה הכול מתקיים על קיומו בקיום שלם. כמ"ש, ולא ירגז עוד, ולא יוסיפו בני עוולה לענותו.

261. כל המידות וכל המדידות נמצאות בעוה"ז, כדי שיתקיים העוה"ז כעין של מעלה, לקשר עוה"ז בעולם העליון, שיהיה הכול אחד. אבל בזמן שיתעורר הקב"ה לחדש העולם, אז יימצאו כל העולמות בעצמם בעניין, אחד, כמו עולם העליון, ויהיה כבוד הקב"ה בכלם. ואז כתוב, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ששמו, מלכות, הוא אחד מצד עצמו, כמו הוי"ה.

257. התכללות הארת חכמה, נקראת זהב. לכן הארון מצופה בזהב בפנים ובחוץ. זהו שיעור העומד במדידה ראשונה שביריעות, והכול עומד בעניין אחד. השולחן ג"כ כעין שמדד בשיעור הראשון שביריעות.

258. אבל מדידה שבארון הנמצא בתורה, ובמדידה הראשונה כמו ביריעות, אין לעשות בה שיעור גדול יותר מכפי שנגלה לחכמים העליונים, לדעת בה החכמה, ולהבחין בין טוב לרע, בין חכמה עליונה לחכמה שבמלכות. כל מעשי המשכן האחרים, כולם היו במדידה של אמה במידה כמו ביריעות. חוץ ממידת החושן, שהיא זרת.

259. הכותונות של אהרון ובניו נעשו בקודש, אע"פ שלא נזכר בהן מידה, כי הכול היה בש"ש, בחסד הכולל ו"ק חגי"ת נה"י, ובמעשה של ש"ש, בשישה חוטים חגי"ת נה"י דז"א, ועומד ומתקיים בש"ש. וכל התיקונים שבמשכן היו להתלבש ולהיתקן בהם ש"ש, חגי"ת נה"י דז"א, ובש"ש, שהוא חסד.

260. כל המדידות שבמשכן היו בקו המידה. וקנה המידה היה במדידה של יחזקאל, מטעם שהוא בית להתקיים במקומו, באלו הכתלים,

שם מ"ב וע"ב

החזה, ג' קווים ומלכות המקבלת אותם. ויכול להתקיים, כלומר, לקבל המוחין האלו מבינה, שמתקיים על ידיהם.

ג' בחינות בשם מ"ב:

א. עיקר צורתו, המוחין כח"ב שבאו"א עילאין, שהם חכמה. והם ד' אותיות הוי"ה פשוטה, כתר. ועשר אותיות שיש בהוי"ה מלאה, חכמה. וכ"ח (28) אותיות שבמילוי המילוי של שם הוי"ה, בינה. וביחד הם מ"ב אותיות.

ב. צורת מלך החקוק על חותם, ג' הקווים שיצאו בישו"ת, בינה, שבאלו ג' קווים דבינה נחתמו כל העולמות, שדומים להם. כמו הצורות נחתם הדומות אל הצורות שבחותם. אבל או"א עילאין, אע"פ שהם עיקר המוחין דג"ר, מ"מ אינם נחשבים לחותם את המוחין של העולמות, משום שבהם אין ה' יוצאת מאויר שלהם. ושם מ"ב, הוא ב' שמות אהי"ה, שיש באהי"ה אשר אהי"ה, שהם בגי' מ"ב.

ג. שם מ"ב בצורת חותם של שעווה. והוא ג' הקווים של ז"א, שמורה שיש בו ב' פעולות:

א. שהוא נחתם ע"י החותם המקורי, בינה.

ב. שהוא חותם את צורות המוחין שבמלכות. כמו שעווה, שאחר שנחתמת, יכולה להיות גם חותם לחתום על דבר אחר.

262. כתוב, סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם. סוד העליון, העומד בגניזה, אינו עומד אלא ליראיו. שהם יראים את הקב"ה תמיד, והם ראויים לאלו סודות עליונים, ושיהיו בהם אלו סודות עליונים בגניזה ובסתימה כראוי, משום שהם סודות עליונים. אבל, ובריתו להודיעם, הסוד, שעומד בברית קודש, להודיעם, משום שהוא מקום העומד לגלות ולדעת. כי היסוד מגלה הארת החכמה במלכות. להודיעם, ע"י המלכות.

263. סוד ה' ליראיו. אלו הסודות עומדים ביראה. ואלו יראי חטא, הם ביראה באלו סודות העליונים, שלא לעסוק בהם. אבל, ובריתו להודיעם, לדעת ולפרש הדברים, משום שהם דברים העומדים לפרש אותם. כי ע"י היסוד מתפרשים הסודות. ואין פחד לעסוק בהם.

264. במ"ב (42) אותיות נחקק העולם, המלכות, ומתקיים. כיסוי האורות והעלמתם מכונה חקיקה. וגילוי האורות מכונה קיום, המוחין המקיימים המדרגה. וכולן הן עטרה של השם הקדוש. כי שם מ"ב הוא ג"ר כח"ב, שנעשים עטרה למלכות, הנקראת שם. כאשר מתחברות מ"ב אותיות להיות משפיעות, עולים באותיותיו למעלה, בבינה, ששם מתגלים בראשונה, ויורדים למטה, לז"א, ומתעטרים עטרות בו, לד' רוחות העולם, שהם חו"ג תו"מ עד

באות על התורה, שמתגלות בז"א, הנקרא תורה. וכל העולמות נבראו באלו האותיות. אלו השמות דמ"ב, היו גנוזים ושקועים בחושן, ואותיותיהם של שמות השבטים היו בולטות למעלה. וע"כ הכול הוא מאלו האותיות.

270. כמ"ש, בראשית ברא אלקים את השמיים ואת הארץ. אות ב' שהתורה מתחילה בה, ב' דבראשית, בראה בכוח העליון, בכוח אלו האותיות שבשם מ"ב. ב' נקבה, מלכות. א' דכורא, ז"א. כמו שהב' בראה, כך א' הוציאה כלל של כ"ב (22) אותיות, שהיא אַת, הכוללת כ"ב אותיות מא' עד ת'.

271. אות ה' של השמיים, מורה על זיווג אחד עם שמיים, בינה המשפיעה לשמיים, לז"א, לתת לו חיים ולהשרות עליו המוחין. ו' של ואת הארץ, ז"א, היא לתת מזון למלכות, לארץ, ולתקן לה הספקה הראויה לה. ו' של ואת, מורה על כ"ב אותיות, כי אַת מורה על כ"ב אותיות מא' עד ת', שמהם ניזונה הארץ, המלכות. והארץ כוללת אותן לתוכה, כמ"ש, כל הנחלים הולכים אל הים, שכל צינורות השפע של ז"א הולכים אל המלכות. ואת הארץ, מורה שמלכות מקבצת לתוכה הכול ומקבלת אותם. הארץ לקחה הו' וקיבלה אותה, להיות ניזונה ממנה.

272. וזהו, שהמשכן לא הוקם אלא ע"י משה, משום שמצד משה, ז"א, התעוררה מדרגה עליונה, בינה, לקיים את המשכן, מלכות, שיהיה קיום הכול. כמ"ש, ויקם משה את המשכן. שהקימה שלו הייתה באלו האותיות שנבראו בהן שמיים וארץ, בשם מ"ב.

273. משום זה כל עבודות שבמשכן, בצלאל עשה בחקיקת האותיות שנבראו בהן שמיים וארץ, השם מ"ב. וע"כ נקרא, בצלאל, משום שהיה יודע בצלאל חקיקת האותיות שנבראו בהן שמיים וארץ. ואם לא היה יודע אותן בצלאל, לא היה יכול לעשות אלו עבודות שבמשכן. אלא כמו שמשכן העליון לא היה ולא התקינו כל מעשיו אלא באותיות השם מ"ב, אף המשכן שלמטה לא היה ולא ניתקן אלא באלו האותיות.

274. בצלאל היה מצרף האותיות של השם מ"ב, ובכל צירוף היה עושה המלאכה. ובכל עבודה שבמשכן, בכל צירוף היה עושה מלאכה אחת, וכל מה שראוי לה. וכך בכל עבודות המשכן. וכל אלו החלקים והתיקונים שבמשכן, הכול היה בצירוף האותיות של השם הקדוש ע"ב.

275. כשבא בצלאל להקים את המשכן, לא היה יכול להקים אותו, משום שהרצון והכוונה, העולה על אותיות השם מ"ב, נמסר למשה בלבד, והוא ידע את הרצון העולה לאלו האותיות. וע"כ הוקם המשכן על ידי משה, כמ"ש, ויקם משה, וייתן משה, ויקם משה. ובצלאל לא היה יודע, ולא היה יכול להקים אותו.

וכאן מתחיל בשם מ"ב שבבינה, שהוא החותם המקורי, ואחריה בשם מ"ב שבז"א. ומבאר איך האותיות של שם מ"ב שבז"א יוצאות וחותרות את המלכות, ואח"כ מרמז על שם מ"ב שבאז"א.

265. ואח"כ יוצאות האותיות משם מ"ב שבז"א, עשרה מאמרות ול"ב אלקים שבמעשה בראשית, שביחד מ"ב, המאירים בז"א, ובוראים העולם, המלכות, למעלה ולמטה, שהיא נקודת החולם, החוצה את המלכות לשניים, כו"ח נשארו למעלה, בינה ותו"מ ירדו למטה לעולם הבריאה. כו"ח נשארו בעולם הייחוד, אצילות. בינה ותו"מ ירדו לעולם הבריאה, עולם הפירוד. ואח"כ חזרו ועלו בינה ותו"מ מבריאה לאצילות בנקודת השורוק, ואז נקראים הרי בְּתָר.

כי בינה ותו"מ אחר עלייתם לאצילות נפרדו מהימין, מכו"ח, שנעשתה ביניהם מחלוקת, ודומים כמו שבותרו זה מזה. והם הרי הפירוד המושקים, כאשר צד דרום, קו ימין, מתחיל להתקרב לקו השמאל, ואז נוזלים מים, והרי הפירוד, קו השמאל, מושקים. ובכוח זה שלמעלה שבז"א נמשכים המים. והכול הוא בשמחה.

266. כשהמחשבה, החכמה, עולה ברצון בחדווה ממכוסה מכל המכוסים, כתר, מגיע ונוזל ממנו אור אחד, בינה, ומתקרבים זה לזה, שהחכמה מתייחדת עם הבינה. וזהו עיקר צורתו של שם מ"ב, המוחין דכח"ב. ד' אותיות הוי"ה פשוטה ועשר אותיות הוי"ה במילוי. וכ"ח אותיות מילוי המילוי, שהם כח"ב, והם ביחד מ"ב אותיות.

267. ואלו מ"ב אותיות הן סוד עליון, ובהן נברא עולם העליון, ז"א, ועולם התחתון, המלכות. והן קיום כל העולמות, כמ"ש, סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם. סוד אותיות החקוקות שבשם מ"ב, בחקיקותיו הוא בגילוי. חקיקה מורה העלם וסוד. ואותיות השם מ"ב חקוקות ושקועות, כי החכמה אינה מתגלה בהן. ע"כ כתוב עליהן, סוד ה' ליראיו. אבל לפי מידת חקיקתן בשם מ"ב, הן מתגלות בשם ע"ב במלכות. סוד ה' ליראיו, בשם מ"ב. ובריתו להודיעם, בשם ע"ב שבמלכות.

268. כתוב, ונתת אל חושן המשפט את האורים ואת התומים. את האורים, שמאירים, מראה המאירה, ז"א, חקיקות האותיות של השם הקדוש מ"ב, שבהם נבראו העולמות, והאותיות היו שקועות בהעלם החכמה. ואת התומים, האותיות הכלולות במקום המראה שאינה מאירה, המלכות, שהיא מאירה בע"ב (72) אותיות חקוקות, בשם הקדוש. שהשם ע"ב הוא גילוי אור החכמה שבמלכות. וכולם נקראים יחד, אורים ותומים.

269. כאשר אותיות השם מ"ב שקועות בחושן המשפט, באותו כוח מאירות אותיות אחרות שבשבטים. מאירות או שחושכות, הכול באותיות של השמות הקדושים, השם מ"ב. ואלו אותיות

חיים שאל ממך

279. כתוב, גדול כבודו בישועתך. משום שהוא גדול, כמ"ש, גדול אדונינו ורב כוח. ז"א נקרא גדול. וכתוב, ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים. שאפילו המלכות, הלבנה, הייתה ג"כ גדולה כז"א, שמש. ועכ"ז ז"א נקרא גדול, כמ"ש, גדול אדונינו ורב כוח. אבל המלכות לא נקראת גדול, משום שחזרה והתמעטה. והקב"ה לא נקרא גדול, אלא בזה שכתוב, גדול ה' ומהולל מאוד בעיר אלקינו הר קודשו. במה ז"א גדול? רק בעיר אלקינו הר קודשו, במלכות.

ז"א עצמו תמיד בחסדים מכוסים מחכמה, ורק בעת הזיווג עם המלכות מופיעה בו החכמה, כדי להשפיע אל המלכות. ואין גדול אלא באור החכמה. נמצא שז"א נבחן לגדול, רק בעיר אלקינו, בעת הזיווג עם המלכות.

280. כי תשיתוהו ברכות לעד. כי תשיתוהו ברכות, משום שמלכות ברכה של כל העולם, וכל הברכות שבכל העולם יוצאות מכאן. וזוהי ברכה. כמ"ש, ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך, והיה ברכה. כי במלכות שורות כל הברכות שלמעלה, ומכאן יוצאות לכל העולם. וע"כ נקראת ברכה.

276. ה' בעוזך ישמח מלך ובישועתך מה יגיל מאוד. חיים שאל ממך, נתת לו אורך ימים עולם ועד. שירה זו אמר דוד על שבחה של כנ"י, המלכות, שהקב"ה משמח אותה בשמחת התורה, שנקראת עוז, כמ"ש, ה' עוז לעמו ייתן. וזהו, ה' בעוזך. ישמח מלך, זהו הקב"ה, שנקרא מלך, כמ"ש, ויהי בישורון מלך.

277. ובישועתך מה יגיל מאוד. זהו ישועת הימין, חסדים, כמ"ש, הושיעה ימינך וענני. ותושיע לו ימינו. מה יגיל מאוד. היה צריך לומר יגל ולא יגיל, י' יתרה היא אות ברית קודש, שמחת כל, היסוד. והכול על מלך נאמר, ז"א.

278. חיים שאל ממך. דוד המלך לא היה לו חיים כלל, חוץ ממה שאדה"ר נתן לו משלו. דוד המלך חי שבעים שנה, ואלו שבעים שנה נתן לו הקב"ה, מאלו השנים של אדה"ר, שהיה לו לחיות אלף שנים, כמ"ש, ביום אכולך ממנו, שהוא יומו של הקב"ה אלף שנים, ולא חי אלא 930 שנה, כלומר חסר 70, שנתן לדוד המלך. ובהם התקיים דוד, וניתנה לו אריכות ימים בעוה"ז ובעוה"ב. וע"ז אומר, חיים שאל ממך, נתת לו אורך ימים.

ויביאו המשכן אל משה

כמו שכלה באה לבית החתן. משום שמתחילה צריכים להביא הכלה אל החתן, כמ"ש, את בתי נתתי לאיש הזה לאישה. ואח"כ הוא בא אליה, שכתוב, ויבוא אליה. וכתוב, ויבוא משה אל אוהל העדות, אל מלכות.

285. ולא יכול משה לבוא אל אוהל מועד, כי שכן עליו הענן. משום שהייתה מתקנת עצמה, כאישה זו המיתקנת והמתקשטת לבעלה. ובשעה שהיא מתקשטת, אינו ראוי לבעלה לבוא אצלה. וע"כ, ולא יכול משה לבוא אל אוהל מועד, כי שכן עליו הענן. משום זה, ויביאו את המשכן אל משה. עוד כתוב, וירא משה את כל המלאכה.

286. בכל מלאכות המשכן היה צבע התכלת, משום שתכלת הוא צבע להתעטר בכל הצבעים, שהוא אור שחור שבנר, שבו נאחו אור הלבן. כמ"ש, ויעשו את ציץ נזר הקודש זהב טהור, ויכתבו עליו מכתב פיתוחי חותם קודש לה'. וייתנו עליו פתיל תכלת. וכתוב, ועשית ציץ זהב טהור ופיתחת עליו פיתוחי חותם קודש לה'. ושמת אותו על פתיל תכלת.

281. כתוב כאן, תתחדו בשמחה. וכתוב שם, וייחד יתרו. כמו ששם הייתה השמחה על גאולת ישראל ממצרים, אף כאן היא על גאולה, כי עתיד הקב"ה להקים את כנ"י, המלכות, מעפר, ולהחזיק אותה בימין, ולחדש אותה חידוש הלבנה בשמש.

282. תחדו בשמחה את פניך. את פניך, שיהיה לפניך. ויהיה בשמחה מול פניך, באותה השלמות שנשלם לעתיד. כי בזמן שנחרב ביהמ"ק, התרוקנה המלכות מכל מה שהתמלא, כמ"ש, אומללה יולדת השבעה. וכתוב, אימלאה החורבה. ולעתיד תחזור ותתחדש ותתמלא.

283. בזמן שהקים משה את המשכן, הסתכל בכל אלו המלאכות שעשו, שהיו כראוי, ואז הקים אותו. וכל אלו המלאכות שהיו במשכן, כל אחת ואחת הביאו למשה. כמ"ש, בתולות אחריה יעוטיה מובאות לך. מובאות לך, הוא כמ"ש, ויביאו את המשכן אל משה. ז' הנערות, המביאים המלכות, המשכן, אל משה, ז"א.

284. הביאו את המשכן, כי היה זיווג דמשה, ז"א. ע"כ, ויביאו את המשכן, מלכות, אל משה,

מצודות לוכדות נמצאות

[טסקורי קמיטין שכיחין]

ויורדים. העמוד ההוא עומד עליהם, נוסע ואינו נוסע, תקוע מלמעלה למטה. מסובבים ר"כ (220) גלגלים אחרים מסביב העמוד ההוא.

תהום הגדול, מלכות הממותקת בבינה. העמוד התקוע, היסוד דז"א. תחת הגלגל הרביעי, מלכות שמחזה ולמעלה דז"א, כלומר, מחזה ולמטה דז"א, עומד עמוד אחד, יסוד דז"א, התקוע עד תהום הגדול, המלכות הממותקת.

בתהום הגדול מתגלגלים אבנים, מסכים, בתוך התהומות, בתוך המלכויות, הם עולים, שהמסכים מעלים או"ח, ויורדים, ויורד או"י, כדרך הזיווג של אור העליון על המסך שבכלי מלכות. העמוד ההוא עומד עליהם, שאור העליון נמשך דרך היסוד אל האבנים האלו.

היסוד מקבל כל הבחינות שבפרצוף הז"א, והוא עצמו קו האמצעי שמחזה ולמטה דז"א. ולפי זה גם הוא נחשב בין ג' קווים הנוסעים. שמצד אחד נחשב לנוסע, להיותו קו האמצעי, וגם מקבל חו"ג תו"מ של מעלה, וא"כ הוא נוסע כמוהם. ומצד אחד נחשב שאינו נוסע, כי במקום שמחזה ולמטה אין נסיעת הקווים, אלא ממה שמאירים עליהם הגלגלים שלמעלה מחזה. תקוע מלמעלה למטה, שממשיך כל מה שיש מלמעלה לחזה דז"א, למקום שלמטה מחזה דז"א.

היסוד כלול מחכמה ומחסדים, ונקרא אברך, אותיות אב רך, מחכמה אב, מחסדים רך. אמנם השליטה שבו לחסדים, והחכמה בהתכללות בלבד. ונאמר, מסובבים ר"כ גלגלים אחרים מסביב העמוד ההוא, לא כגלגל הרביעי, שהשליטה שבו לחכמה, אלא הגלגלים המסובבים ומאירים מסביב היסוד, ר"כ גלגלים, הם חסדים בלבד, הנקראים רך. ועוד, ר"כ מורה על הארה כללית של כל כ"ב אותיות, שכל אות יש בה ע"ס ועשר פעמים כ"ב הם ר"כ.

290. הגלגל האחר שעל העמוד התקוע, הגלגל הרביעי, העומד ב-12,000 עולמות, מסובב בתוך המשכן, שהוא נוקבא דז"א, מסובב ואינו מסובב, ומשכן עומד על 12,000 עולמות. במשכן נמצא כרוז הקורא, הישמרו מהגלגל המסובב.

291. מי שהוא בעל עיניים בתבונה, יידע ויסתכל בחכמת אדונו, ויידע אלו דברים עליונים, שמפתחות ריבונו נמצאים שם, אשר הם צפונים בתוך המשכן הקדוש, אשריהם בעוה"ז, ואשריהם בעוה"ב. עליהם כתוב, אשרי אדם, עוז לו בך, מסילות בלבבם. אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך, נשבעה בטוב ביתך, קדוש היכרך.

287. בסודות עליונים, באורות עליונים, מצודות לוכדות נמצאות, הדינים שבקו שמאל. האורות עולים ויורדים. המצודות נמצאות בעמדה שלהן. האורות, גלגלים מסובבים, נמצאים מזמן שהעפר התקבץ, מסובבים את העולם בסיבוב.

חו"ג תו"מ דז"א מכונים ד' רגלי הכיסא, הבינה, ומבחינת המרכבה הם מכונים ד' גלגלים, ג' קווים ומלכות המקבלת אותם. ומכונים גלגלים מסובבים, מטעם שמאירים בגלגולם ובנסיעתם. והם נשלמו ביום ג' של מעשה בראשית, שאז ניתקנה המלכות ממה שהייתה, מטרם ביאת קו אמצעי, בבחינת עפר יבש ומפוררת, בד' שבאחד, והתקבץ העפר ונעשה ארץ מוציאה פירות ע"י שקיבלה מקו אמצעי, ואז נשלמו ד' הגלגלים.

ע"כ נאמר, נמצאים מזמן שהעפר התקבץ, משעה שכתוב, תדשא הארץ דשא. והם מאירים ע"י סיבובם אל המלכות, שנקראת עולם, נוקבא דז"א. ואלו הגלגלים מסובבים את העולם בסיבוב, כי אינם מאירים לעולם, נוקבא דז"א, אלא ע"י סיבוב. וע"כ נבחן שמסובבים את העולם.

288. בסיבוב שמסובבים המדבריות, שליטת הקליטה של החכמה בתוכם. גלגל אחד יש בהם, שמסובב ואינו מסובב, עומד ב-12,000 עולמות. נמצא בין הגלגלים, עולה ונוסע בתוכם.

העולם נחלק ליישוב ולמדבריות. קו ימין מיוחס ליישוב, קו שמאל מיוחס למדבריות. בסיבוב שמסובבים המדבריות, קו שמאל, שליטת הקליטה, השגת החכמה, בתוכם. כי מסיבובים דקו שמאל נמשכת החכמה.

הגלגל הרביעי, מלכות, אינו נחשב לקו מיוחד, אלא שמקבל מג' הקווים, ויש גם בו ג' קווים. והוא מסובב ואינו מסובב, כי מבחינת ג' קווים שמקבל נחשב למסובב, אבל מבחינת עצמו אין בו סיבוב, ע"כ נחשב שאינו מסובב. עומד ב-12,000 עולמות, כי ג' קווים שבו מאירים בחו"ג תו"מ שבו, וג"פ ד' הם 12, והארת החכמה שבהם מכונה אלפים, וע"כ הם 12,000 עולמות, שגלגל הרביעי עומד עליהם. משום שנמצא בין ג' קווים, הוא עולה ונוסע בתוכם, וסיבובו בא לו מטעם שמצא בג' קווין, אבל מבחינת מה שהוא 12,000 עולמות ולא 16,000, נחשב שאינו מסובב, שהרי בחינתה עצמה חסרה. כי אפילו במלכות אין יותר מג' קווים, ולא בחינת מלכות.

289. תחת הגלגל הרביעי עומד עמוד אחד, התקוע עד תהום הגדול, שבתהום הגדול מתגלגלים אבנים, בתוך התהומות הם עולים

אותיות דהוי"ה כאותיות דאדנ"י

[אתון דהוי"ה כאתון דאדנ"י]

דהוי"ה, ז"א, ו'. נו"ן וא"ו באמצע. כי נו"ן באמצע אותיות העשיריות: יוד כ"י ל"י מ"י נ"י ס"י ע"י פ"י צ"י. ו' באמצע אותיות היחידות: א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' יוד. נ', נקבה, במחצית הראשונה. ו', זכר, במחצית השנייה. משום שהן כלל אחד.

ה' דהוי"ה היא י' דאדנ"י, מלכות, משום שהי' שכאן היא חכמה קטנה, הנקראת חכמת שלמה, הארת החכמה המתגלה במלכות.

294. ונכללו האותיות אלו באלו, ד' אותיות אדנ"י נכללו בד' אותיות הוי"ה. כלולים אלו באלו והכול אחד. משכן שלמטה בארץ, נמצא במשכן העליון, מלכות, הנקראת אדנ"י, ומשכן העליון נמצא במשכן אחר העליון על כל, בינה. והכול הוא כלול זה בזה להיות אחד. וע"כ כתוב, והיה המשכן אחד.

292. במשכן נמצאים סודות עליונים, השם הקדוש אדנ"י. זהו סוד המשכן. כעין סוד העליון, סוד הארון. כמ"ש, הנה ארון הברית, אדון כל הארץ. אדון כל הארץ, סוד הקדוש של השם, אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. כעין השם הקדוש הוי"ה. כי אותיות של אדנ"י הם כאותיות הוי"ה.

293. א' דאדנ"י כמו י' דהוי"ה, אבא. יו"ד במילואה, הוא כמו א'. כי צורת א' הוא י' מלמעלה, ו' באמצע, ד' למטה. כלומר יו"ד. ד' דאדנ"י, הוא ה' דהוי"ה, אמא. כי בעת שהמלכות מלבישה קו שמאל דאמא היא נקראת ד'. וזו כעין זו.

נ' דאדנ"י, הוא ו' דהוי"ה, ת"ת, קו האמצעי. אע"פ שוי' זכר, ונ' נוקבא, אבל זו התכללה בזו, ת"ת דאדנ"י, המלכות, נ', התכללה בת"ת

ויקם משה את המשכן

ושמאל דז"א. ואח"כ כתוב, וכל איש חכם לב. ויבואו כל החכמים העושים את כל מלאכת הקודש, שהם כנגד שאר צדדים דז"א. והכול במשכן של מטה כעין המשכן של מעלה.

299. ביום שהוקם המשכן התבטל המוות מהעולם. אל תאמר התבטל, אלא שהסתלק המוות מהעולם ולא יכול לשלוט. הרי לא יתבטל מהעולם היצה"ר, שהוא מלאך המוות, עד שיבוא מלך המשיח, והקב"ה ישמח במעשיו, ואז כתוב, בילע המוות לנצח. כאשר הוקם המשכן ע"י משה, אז נפרד כוח היצה"ר, ונכנע, ולא היה יכול לשלוט. בשעה ההיא הפריד ס"מ כוח רוגז השמאל מעל כוחו של נחש הרע, וע"כ לא יכול הנחש הרע לשלוט על העולם, ולא יכול להתחבר בן אדם ולהסית אותו.

300. כשעשו ישראל את העגל, כתוב, ומשה ייקח את האוהל ונטה לו מחוץ למחנה. משום שראה את יצה"ר, שהיה הולך ביניהם. אמר משה, צד הקדושה לא ישרה בתוך צד הטומאה. כל זמן שצד הקדושה שולט, צד הטומאה אינו יכול לשלוט, ונכנע לפני הקדושה. וע"כ, כל זמן שירושלים תהיה מלאה, צור הרשעה תהיה חרבה.

295. ביום שהוקם המשכן, שלא יכלו להקים אותו, עד שהקים אותו משה. בדומה למלכה, שאין רשות לאדם אחר להקימה חוץ מבעלה. אף כאן, כל האומנים כולם באו להקים את המשכן, ולא יכול להקים על ידיהם, עד שבא משה, שהוא מרכבה לז"א, בעלה של מטרוניתא, והקים אותו, משום שהוא בעל הבית.

296. כיוון שהקים משה את המשכן למטה הוקם משכן אחר למעלה. כתוב, הוקם המשכן, ואינו מפרש ע"י מי, כי הוקם מעולם העליון הסתום והגנוז, ע"י משה, ז"א, כדי להיתקן עימו.

297. כתוב, ויבואו כל החכמים העושים את כל מלאכת הקודש. אם המדובר במשכן של מעלה, מי הם החכמים העושים שם מלאכת הקודש? הם ימין ושמאל וכל שאר הקצוות דז"א, שהם אוֹרְחוֹת ושְׁבִילִים להיכנס אל הים, המלכות, המשכן, ולמלא אותו. והם שעשו את המשכן למעלה והתקינו אותו.

298. כעין זה במשכן של מטה. כתוב, ועשה בצלאל ואהוליאב, בצלאל בצד ימין, חסדים, ואהוליאב בצד שמאל, חכמה. זה מיהודה, מלכות מימין, וזה מדן, שמאל. שהם כנגד ימין

וטיפול מעל הגמל

משום שראתה יופיו של יצחק נשמטה מעל הגמל? 302. אלא בשעה שהגיעה רבקה אל יצחק, שעת תפילת המנחה הייתה, שמתעורר הדין בעולם, וראתה אותו ברוגז דין קשה, וראתה

301. כתוב, ותישא רבקה את עיניה ותרא את יצחק וטיפול מעל הגמל. ותאמר אל העבד, מי האיש הַלְזָה ההולך בשדה לקראתנו, ויאמר העבד, הוא אדוני. מקרא זה למה כתוב בתורה? האם

מזוהמה של זהב, מיד, ותיפול מעל הגמל, כדי להתרפות מהדין של הזוהמה ההיא. כתוב, קול ה' משלם גמול לאויביו, מזוהמה.

306. כשעשו ישראל המעשה וגרמו חטא, מה הטעם עגל? הם לא בחרו בעגל, אלא אמרו, קום עשה לנו אלוהים, אשר ילך לפנינו. ואהרון, היה רצונו לעכבם. וא"כ, מי בחר בעגל?

307. אלא ודאי העבודה נעשתה כראוי. בעת שנברר הזהב, קו שמאל, יוצאת פסולת ונבדלת לכמה בחינות שמאל. לאלו שיש להן צבע אדום, שהוא מראה הזהב הנמצא בהרים, בעת שהשמש בכוחו, כי כוח השמש מראה הזהב ומוליד אותו בארץ. והממונה על כוח השמש, המראה שלו כעגל, ונקרא, קטב ישוד צהריים.

ההיתוך האדום הזה של זהב, יוצא מתוך העגל, וכן כל אלו שבאים מצד האדום, מרוח הטומאה, ומתפשטים בעולם. ע"כ נעשה עגל מהיתוך הזהב שהשליך אהרון באש. חו"ב תו"מ שבשמאל, שור פרה עגל עגלה. ת"ת שבשמאל, עגל. משם נמשך הס"א ועגל הזהב.

שהסיום של דין קשה למטה הוא גמל, המוות. משום זה ירדה והשמיטה את עצמה מהגמל. כי כשהדין הקשה מסתכל, מתחזק הגמל, ומשום זה השמיטה עצמה ממנו, ולא ישבה שם.

303. גמל זה, הוא כמ"ש, וגמולו ישלם לו. כי גמל לשון גמול, גמול של הרשעים. כמ"ש, אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו. וזהו גמל, העומד לאכול הכול ולכלות הכול. ומוכן תמיד נגד בני אדם. משום זה, מי שראה בחלומו גמל, הראו לו, שנגזר עליו המוות, וניצל ממנו.

304. צד הטומאה נקרא גמל, שגרם מוות לכל העולם. וזה שהסית אדם ואשתו לעצה"ד. רכב עליו ס"מ, שבא להטעות את העולם, וגרם מוות לכל. ומשום זה בא ושלט על כל. אדם משך אותו אליו, וכיוון שמשך אותו אליו, אז נמשך אחריהם, עד שהסית אותם. משום זה אמר שלמה, ואל תקרב אל פתח ביתה. כי כל מי שקרב לביתה, היא יוצאת ומתקשרת ונמשכת אחריו.

305. רבקה, שראתה את יצחק בדין קשה, וראתה שמהצד ההוא יוצא דין אחר חזק

פסולת הזהב

[סוספיתא דדהבא]

אלה אלוהיך ישראל. וזה גם החטא של עצה"ד, שס"מ והנחש פיתו אותה, להפריד אלה מן אלקים. וע"כ הם נקראים אלה.

309. על אלה אני בוכייה, משום שניתנה רשות למקום הנקרא אלה, לשלוט על ישראל ולהחריב ביהמ"ק. אני בוכייה, זהו רוח הקודש, המלכות, הנקראת אני.

310. הלוא כתוב בתוכחה, אלה דברי הברית? ודאי, וגם כאן סובב על הס"א, כי כל אלו הקללות אינן מתקיימות אלא מתוך אלה, ששם כל הקללות. הס"א ארור, כמ"ש, ארור אתה מכל הבהמה. ומשום זה הקדים ואמר, אלה, העומד על מי שעבר על דברי הברית. כמ"ש, אלה המצוות, אשר ציווה ה' את משה. כי מצוות התורה הן לטהר האדם, שלא יסור לדרך הזה של אלה, ויישמר מהם ויפרד מהם. וכתוב, אלה המצוות, שהמצוות באות לטהר אלה.

311. אלה תולדות נוח. גם שם היה הס"א, כי יצא חם, אבי כנען, וכתוב, ארור כנען. וזהו שכתוב, אלה, שהוא ארור.

312. וע"כ כל אלו הם היתוך פסולת הזהב. ואהרון הקריב זהב, שהוא הצד שלו, מבחינת מה שהוא כלול בכוח האש. שהימין כלול בשמאל. וע"כ אהרון, שהוא ימין, היה כלול בשמאל, כוח האש. וצד השמאל הוא זהב ואש.

308. רוח הטומאה הוא נחש הרע. רוכב עליו ס"מ. והם זכר ונוקבא, ונקראים אלה. מזדמנים בעולם בכל הבחינות שלהם. רוח הקודש נקרא, זאת, שהיא הברית, הרושם הקדוש, הנמצא תמיד עם האדם, עטרת יסוד. וכן נקרא, זה, כמ"ש, זה ה'. וכתוב, זה אלי. אבל אלו נקראים אלה, כמ"ש, אלה אלוהיך ישראל. וכתוב, גם אלה תשכחנה, הסובב על מעשה העגל. ואנוכי, שהוא זאת, לא אשכחך.

כתוב, על אלה אני בוכייה. כי חטא העגל, שנקרא אלה, גרם להם לבכות. חטא העגל נקרא אלה, כי אותיות אלה הם בינה ותו"מ, שנפלו מכל מדרגה למדרגה שמתחתיה, שכו"ח שנשארו במדרגה הם מ"י דאלקים, ובינה ותו"מ, שנפלו, הם אל"ה דאלקים. אמנם אח"כ חזרו למדרגה ונעשו לקו שמאל. ואח"כ ע"י קו האמצעי חזרו והתחברו אותיות אל"ה עם אותיות מ"י, ונשלם השם אלקים. אבל חטא העגל היה, שהתדבקו בקו שמאל לבדו, ולא רצו בקו האמצעי.

נמצא, שאותיות אל"ה, שהן שמאל, לא התחברו עם אותיות מ"י שבימין, שיושלם שם אלקים, אלא עשו פירוד בשם אלקים, מחמת שלקחו את קו השמאל לבדו, שהוא אלה. הרי שכל חטא העגל היה מחמת שהפרידו אותיות אל"ה מן אלקים ולקחו אותם לעצמם. כמ"ש,

העגל

צריכים להקריב שעיר, משום שהשעיר הוא חלק של יצה"ר, רוח הטומאה.

317. וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב. תבנית שור זהו עגל. שור מצד השמאל, אהרון ימין, נכלל בו השמאל והתחזק בו ויצא על ידו. וימירו את כבודם, זו השכינה, שהלכה לפניהם, והחליפו אותה במקום טומאה, אל אחר. משום זה לא עברה הזוהמה מהעולם, עד שהקב"ה יעביר אותה מהעולם. כמ"ש, ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

318. כתוב, ויעשהו עגל מסכה. וכתוב, ואשליכהו באש וייצא העגל הזה. משמע, שלא עשה אותו, אלא שנעשה ע"י אחר. א"כ מהו, ויעשהו? לולא אהרון לא התחזק רוח הטומאה להיכלל בזהב. אבל כל תיקון שצריך, צריכים לבנות אותו. וזה נבנה ע"י המכשפים.

319. יש מי שעושה כשפים ומצליח בידו, ויש מי שעושה ואינו מצליח בידו. כי לעבודות אלו צריך לאיש מתוקן.

320. בלעם היה מתוקן לאלו כשפים שלו, להצליח בידו. משום שכתוב, ונאום הגבר שְׁתוּם העין, שתוּם העין ושתוּם העין הכול אחד, כי עין אחת שלו הייתה שתוּמה תמיד, ומראה עינו לא היה בדרך ישר, מום היה בו בעיניו. וע"כ היה מתוקן לכשפים שלו. וכתוב, ושילח ביד איש עיתי, שמזומן לשליחותו, שמראה עינו לא יהיה בדרך ישר, שיהיה בו מום, כי הסי"א דבוק במום ובחיסרון. אבל מי שישתמש ברוח הקודש, כתוב, כל איש אשר בו מום, לא יקרב איש עיוור או פיסח.

313. רוח הטומאה, הנמצא תמיד במדבר, מצא מקום באותו הזמן להתחזק בו. ומה שהיו ישראל טהורים מהזוהמה הראשונה, שהטיל הנחש בעולם וגרם מוות לכל, מעת שעמדו על הר סיני, הנה גרם להם עתה חטא העגל, לטמא אותם כמקודם, ולהתחזק עליהם, וגרם שוב המוות להם ולכל העולם, ולדורותם אחריהם. כמ"ש, אני אמרתי, אלקים אתם ובני עליון כולכם, אכן כאדם תמותון. ומשום זה חזר אהרון אח"כ להיטהר באמונה העליונה באלו ז' ימים הקדושים, ימי המילואים, ואח"כ להיטהר בעגל לחטאת.

314. בעיקר היה צריך אהרון להיטהר, כי לולא הוא לא היה יוצא העגל, משום שאהרון ימין, והוא כוחו של השמש, והזהב הוא מהשמש. כי השמש, ת"ת, כלול מימין ומשמאל, וע"כ משמאל יוצא הזהב. אבל כוחו ושליטתו של השמש הוא ימין. ירד רוח הטומאה ונכלל שם בזהב, שנעשה העגל, ונטמאו ישראל, ונטמא אהרון עד שייטהרו.

315. נטמא, משום שיצא עגל מצד השמאל, שהוא שור. כי ד' בחינות הם בשמאל, שור, פרה, עגל, עגלה. שהם חו"ב תו"מ דשמאל. ואהרון שהוא ימין, נכלל בו השמאל ויצא על ידו. וע"כ ניתן לו עגל לחטאת, כמו שהוא גרם.

316. ומשום זה, כשרוח הטומאה התחזק וחזר לשלוט על העולם כבתחילה, כי בזמן שחטאו ישראל בעגל, המשיכו עליהם יצה"ר כמקודם, לכן כשנטהרו ישראל, ורצו להיטהר,

פרה אדומה

אליו, כתוב, אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל במים, כי אם צלי אש. כדי שיעלה ריחו נודף. וכתוב, ראשו על כרעיו, כדי לשבור אותו ולהכניע אותו. ואז כל הבאים מצידו לא יוכלו לשלוט. כעין זה, פרה אדומה תמימה. כדי להכניע כל אלו צדדי הטומאה שלא ישלטו.

324. הפרה הקדושה טהורה. ולמה משווה אותה לעגל ולשה שהמצרים עבדו אליו? ולמה שריפתה תכניע צדדי הטומאה? הפרה הייתה כלל ד' מלכויות. פרה, כמ"ש, כי פרה סוררה סרר ישראל. אדומה, מלכות בבל. תמימה, מלכות מדי. אשר אין בה מום, מלכות יוון. אשר לא עלה עליה עול, מלכות אדום.

325. כתוב, מי ייתן טהור מטמא? פרה אדומה היא, טהור היוצא מטמא. כי מתחילה הייתה טמא, כלל ד' מלכויות, ועתה שנעשה בה

321. במעשה העגל הכול היה מתוקן לרוח הטומאה, לתת לו מקום לשלוט. כי מצא מדבר חרוב מכל, כמ"ש, במדבר הגדול והנורא, נחש שרף ועקרב. שמשם השליטה שלו. מצא די זהב כראוי. מצא את אהרון, להתחזק בימין ולהיכלל בו. אז נשלם מקומו של הסי"א. ויצא, ונשלם המלאכה.

322. ומאין לנו שהיה רוח הטומאה? כי כתוב, אנא חטא העם הזה חטאה גדולה. זהו רוח הטומאה, נחש הקדמוני. ובשעה שרצה אהרון להיטהר, הקריב עגל לחטאת, מצד ההוא, לעשות בו דין, ע"י השחיטה והקרבה על המזבח. בתחילה עשה לו לשלוט, ועתה יעשה בו דין להכניע אותו, כי כשנעשה דין בצד הזה, נכנעים כל אלו השולטים מצידו.

323. במצרים, בצד השה, שהמצרים עבדו

והוציא אותה אל מחוץ למחנה, כי ניתנה עשייתה לסגן ולא לכוהן גדול. וזו טהור מטמא. מתחילה טמא ועתה טהור. וכל צד רוח הטומאה, כיוון שרואה זה, הוא בורח, ואינו יושב במקום זה. וע"כ מטהרת הטמאים.

328. ע"כ היא מי חטאת ודאי, מי נידה, הכול טומאה. וע"כ, אחר שנעשה בה דין, שולט רוח הקודש, ורוח הטומאה נכנע ואינו שולט כלל. ודין זה שנעשה ברוח הטומאה, הוא מחוץ למחנה. משום שהיא רוח הטומאה, וכתוב, והיה מחניך קדוש.

דין, וניתנה לשריפת אש באש בוער, ונעשית עפר, היא טהור שיצא מטמא.

326. כל אלו שעסקו בה כולם נטמאים, כי היא טמאה, וכיוון שנעשית אפר, אז מטרם שתיאסף ותעלה משם, מטמאה כולם. האפר שהיא צריכה להיעשות, הוא כמ"ש, ועסותם רשעים, כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם. וכיוון שניתן על האפר הזה מים, אז הוא טהור מטמא.

327. חטאת, כמ"ש, לפתח חטאת רובץ. כך הפרה היא לפתח חטאת רובץ, ע"כ כתוב בתחילה,

שערה שבתפילין

[שערא שבתפילין]

הרבה פעמים, ומחיבור כל אלו הגילויים מצטרף שיעור מספיק. עד להוציא רוח החיים מהאדם.

ועם זה תבין, שגילוי המנעולא, שבמסך דחיריק המתקן את המוחין, הוא פחות מכשיעור שיטמא ויבריח האורות, וע"כ אפשר לשמש עימה לצורך תיקון המוחין. ולא עוד שלא יצויר כלל תיקון המוחין בלעדיה.

שערות העגל זה גילוי המלכות דמדה"ד. כי העגל רומז על העגל שעשו ישראל בכתוב, אלה אלוהיך ישראל, בהמשכת החכמה מלמעלה למטה, שעליה כתוב, אם לא תיטיב, אלא שתמשך החכמה מלמעלה למטה, אז, לפתח חטאת רובץ. שתיגלה לבסוף המלכות דמדה"ד. וע"כ נבחנת לשערות העגל, הסערה שבאה עם מעשה העגל.

ונאמר, שאין לנו רשות להתנהג עם רוח הטומאה בביזיון, כי מתוך הקדושה יוצאת שליטתו. כי גילוי המנעולא הוא תיקון הקדושה, שנעשה ע"י קו אמצעי. וע"כ אין אנו יכולים לנהוג בביזיון במקטרג, ללעוג עליו ולא לעשות עסק עימו. כי מכוח שכבר נמצא גילוי המנעולא בקדושה, הוא יכול תמיד לקטרג, להזכיר עוונותיו של האדם, המספיקים לשיעור כזה, שיבריחו ממנו אורות החיים. וזהו שנאמר שכיוון ששורש הגילוי כבר בקדושה, ע"כ צריכים לפחד מפני קטרוגו.

צריכים בתוך התפילין להצניע שערה אחת של עגל, שתצא לחוץ, ותהיה נראית. כי שערות העגל רומזת על גילוי מנעולא. אבל התפילין, שהם גי קווים המתקנים למעלה בגילוי הזה, ע"י צריכים אנו לתת שערות עגל בתוך התפילין, וצריכים לגלות אותה לחוץ מן התפילין, שאז יראה המקטרג, שאנו משתפים את חלק קטרוגו בתוך תיקון הקדושה. וא"כ לא יוכל לעשות ממנו קטרוג להרע לאדם.

329. הקב"ה נותן שליטה לס"א, וצריכים להכניע את רוח הטומאה מכל הצדדים. בוא ואומר לך סוד אחד, ולא ניתן לגלותו חוץ לאלו קדושים העליונים.

330. לרוח הטומאה נתן הקב"ה שליטה, שישלוט בעולם בכמה אופנים, ויכול להזיק, ואין לנו רשות להתנהג עימו בביזיון, כי צריכים להישמר ממנו, שלא יקטרג עלינו בקדושה שלנו. וע"כ יש לנו סוד אחד, שצריכים לתת לו מקום קטן בתוך הקדושה שלנו, כי מתוך הקדושה יוצאת שליטתו.

331. צריכים בתוך התפילין להצניע שערה אחת של עגל, שתצא לחוץ, ותהיה נראית. כי חוט השערה הזו אינו מטמא, חוץ אם השערה ההיא מתחברת ונעשית כשיעור, אבל פחות מזה אינו מטמא. והשערה ההיא צריכים להכניסה בתוך קדושה העליונה שלנו, ולתת לה מקום, כדי שלא יקטרג עלינו בקדושה שלנו.

332. ומקצת שערה תצא לחוץ מן התפילין, שתהיה נראית. כי כשהס"א רואה האדם ההוא בקדושה העליונה, והחלק שלו משתתף שם, אז לא יקטרג עליו, ולא יוכל להרע לו למעלה ולמטה, שהרי נתן לו מקום. ואם לא נותנים לו חלק בקדושה הזו, הוא יכול להרע לו למטה, ועולה ומקטרג עליו למעלה. ואומר, פלוני, שהוא מקדש עתה, כך וכך עשה ביום פלוני, וכך הם חטאיו. עד שמגיע הדין על האדם ההוא, ונענש על ידו.

תחילה צריכים להבין, מה שלפעמים אנו אומרים, שגילוי המלכות דמדה"ד, הנקראת מנעולא, הוא תיקון לכל המוחין, ולפעמים אנו אומרים, שגילוי הדינים דמנעולא, מטמא ומפריד הזיווג הקדוש, וכן שמביאה מיתה על האדם. והעניין הוא, כי גילוי המנעולא, המביאה טומאה או מיתת האדם, אין זה נעשה בפעם אחת, אלא ע"י חטאיו של אדם. הוא גורם גילוי המנעולא למעלה

שישראל מעוררים רחמים בקול שופר, אז מתערבב לו הכול, שאינו יודע ואינו משגיח באלו שנידונו. עד שלאחר כל אלה אינם חוזרים בתשובה, ונגזר עליהם מיתה, יוצאים כתבים מבית המלך ונמסרים לס"א. כיוון שהכתבים נמסרו לו, אינם חוזרים עד שנעשה הדין.

336. וישראל כולם צריכים להישמר מהמקטרג. כש"כ אדם לבדו. כי בסוד העליון של מעלה צריכים להישמר, משום שיש לו שורש בקדושה, ולתת לו שעיר אחד בכל חודש, כשהלבנה, המלכות, צריכה להתחדש, כדי שלא יקטרג על ההתחדשות, וייקח חלקו מן השעיר. והלבנה הקדושה, המלכות, תינק בקדושה להתחדש כראוי.

337. וכשמתחדשת בכל חודש, נקראת נער. והס"א, שתמיד בטומאה ואינו יוצא ממנו, נקרא מלך זקן וכסיל. ומשום זה ישראל הקדושים, שהם עם אחד בייחוד קדוש, הקב"ה נותן להם עצה להינצל מהכול. אשריהם בעוה"ז ובעוה"ב, כמ"ש, ועימן כולם צדיקים, לעולם יירשו ארץ, נצר מטעיי מעשה ידיי להתפאר.

וכדי שלא להתמיה, איך אפשר שגילוי מדה"ד דמנעולא יימצא בקדושה, לאחר שנודע שבכל מקום שנגלית, היא מטמאה. ע"ז נאמר, כי חוט השערה הזו אינו מטמא, חוץ אם השערה ההיא מתחברת ונעשית כשיעור. שיש שיעור לטומאה, הנעשית ע"י ריבוי עוונות התחתונים, אבל פחות מזה אינו מטמא. ותיקון שערות העגל הוא פחות מכשיעור הזה, וע"כ אינה מטמאה.

333. וכך היו עושים ישראל, שהיו יודעים סוד זה. כשהתחילו להתקדש בקדושה עליונה ביוה"כ, היו משגיחים מיד לתת חלקו למקום ההוא, ולתת לו חלק ביניהם, כדי שלא יימצא מקטרג עליהם, ולא יבוא להזכיר עוונותיהם של ישראל. כמה אגודות וכמה מחנות הם, המוכנים לקחת הדבר ממנו כשבא לקטרג. אשרי חלקו של מי שיכול להישמר, שלא יזכרו עוונותיו למעלה, ולא ישגיחו עליו להרע.

335. ביום רה"ש נידון העולם, והקב"ה יושב ודן כל העולם. וס"א עומד מצד זה, ומשגיח על כל אלו שנידונו למיתה, ונרשמים לפניו. ובשעה

ויביאו את המשכן אל משה

אליה, אין הנוקבא ראויה לזיווג עם ז"א, כי כשחסרה נהי"מ של הכלים, שהם ד' החיות, היא חסרה ג"ר דאורות. ועליית נהי"מ דמלכות נעשית ע"י הורדת המלכות מבינה למקומה. ואז יוצא רוח מנוקבא דז"א ומעלה את ד' הכלים נהי"מ שלה, ד' החיות, ואז היא ראויה לזיווג. ונבחן, שד' החיות נושאות את הכיסא, המלכות, שמשלימות אותה לזיווג עם ז"א.

כשהרוח דנוקבא דז"א בוטש בד' חיות, היא מעלה את ד' החיות, שמתחת החיה, הנוקבא דז"א. שמעלה אותן ומחברת אותן אליה, להשלים ע"ס של הכלים שלה. והן מעלות את החיה, עד שמביאים אותה לזוהר העליון, ז"א, שמכוח שמשלימים ע"ס דכלים שלה, מתלבשים בה ג"ר, וראויה לזיווג עם ז"א. ונחשב כאילו החיות העלו את הנוקבא דז"א. וכשהמלכות עולה למעלה, אז כתוב, ויביאו את המשכן אל משה, כי ד' החיות מביאות את המשכן, נוקבא דז"א, אל משה, ז"א.

ואע"פ שהמלכות המסיימת יורדת מבינה למקומה, מ"מ לא מתבטל משום זה הסיום שנעשה על ידה. וסיום הזה שאינו מתבטל, נקרא רקיע. זהו הרקיע העומד על ארבע חיות. וכשהן מתעלות, אינן זוקפות ראשן למעלה, כי הרקיע שעליהם, הסיום דצ"ב, שלא התבטל, גורם, שאע"פ שהתעלו והתחברו אל הנוקבא דז"א, מ"מ אינם מתחברים לגמרי. באופן שיתבטל הרקיע שעל ראשם.

338. וממעל לרקיע אשר על ראשם, כמראה אבן ספיר, דמות כיסא. זהו רקיע העומד על ארבע החיות. וכשהן מתעלות ע"י אוויר הבוטש בהן, להעלות את הכיסא, המלכות, אינן זוקפות ראשן למעלה, להסתכל בשכינה, בכיסא, מחמת הרקיע שעליהם.

339. משום שרוח החיה, המלכות, בטש בחיות ובאופנים, וע"י הרוח מתעלים כל החיות והאופנים שבבי"ע, כמ"ש, ובהינשא החיות מעל הארץ יינשאו האופנים לעומתם. וכתוב, כי רוח החיה באופנים. הרי שרוח החיה, המלכות, מעלה את כולם.

340. כשהאוויר של המלכות מכה על ארבע החיות, מעלה אלו ארבע החיות שמתחת חיה זו, המלכות, והן מעלות את החיה, עד שמביאים אותה לזוהר העליון, ז"א, לאצילות. כמ"ש, בתולות אחריה רעותיה מובאות לך. כי ארבע החיות נקראות כך. ואינן זזות מהחיה, מהכיסא, המלכות, לעולם. ומעלות המלכות מלמטה למעלה לתקן את הכיסא, המלכות, לגבי מעלה, ז"א. כמ"ש, ויישאו את התיבה ותרום מעל הארץ. וכשהמלכות עולה למעלה, לז"א, ואלו ארבע החיות מעלות אותה, אז כתוב, ויביאו את המשכן אל משה. המלכות נקראת משכן, ומשה ז"א, וארבע החיות הן המביאות אותה.

ארבע חיות הן נהי"מ דנוקבא דז"א, שנפלו לבריאה בעת מיעוטה. וכל עוד שאינן חוזרות

344. כל מי שמתפלל תפילה וקושר הייחוד, מסתכלים בו. אם התפילה והקשר כראוי, אז הוא מתברך תחילה ממקום שכל הברכות יוצאות. כמ"ש, והנה עשו אותה, כאשר ציווה ה' כן עשו. מיד, ויברך אותם משה.

345. משום זה כתוב, ויביאו את המשכן אל משה, ז"א, בעל הבית, שיראה בתיקון הבית, המלכות. וצריך לראות התיקונים שלה, שלא ניתנו לאחר להסתכל ולראות בה, באלו הנסתרות והסודות שלה, חוץ ממה לבדו.

346. וע"כ, ויביאו את המשכן אל משה, את האוהל, ואת כל כליו. וכשהביאו למשה הכול, הביאו לו איברים לתקנם, כל אחד ואחד, ולהכניס איבר באיבר, זה בזה. וכשרצו בעצמם לתקן זה בזה ולהכניס זה בזה, לא היה עולה בידם. וכיוון שהביאו אל משה, מיד הכול עלה בידו. וכל איבר היה עולה ונכנס במקומו. כמ"ש, ויקם משה את המשכן.

347. בשעה שהתחיל משה להקים את המשכן, והתחיל להתקין תיקון האיברים, להכניסם זה בזה, אז נחלשו כל האיברים וכל התיקונים של הסי"א הטמא. כשהתחיל להתחזק הצד הקדוש, נחלש הצד הטמא. זה מתחזק וזה נחלש. כל זמן שהקדושה חזקה, נחלשים כל האיברים של צד האחר. זה מלא וזה חרב. וזהו ירושלים וצור הרשעה. כשזו מלאה, נחרבת זו. וע"כ כשמתחזקת הקדושה, נחלש הסי"א.

348. משום זה, ויקם משה את המשכן, כדי להתחזק מלמעלה, מז"א, כי משה מרכבה לז"א, ולא יקבל חיזוק מלמטה. וע"כ משה, שהיה מתוך המראה המאירה, ז"א, היה צריך להקים המשכן, שיאיר ממנו ולא מאחר. שהלבנה, המלכות, צריכה להאיר מהשמש ולא מאחר. כמ"ש, המלכות, צריכה לעלות למעלה ולהתדבק בשמש, ז"א.

341. ויביאו את המשכן. החיות מביאות את המלכות. כתוב, ויישאו את התיבה, שהחיות נושאות את המלכות. אל משה, כמ"ש, דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, שהוא ז"א. משה נקרא אדם, כמ"ש, לא ידון רוחי באדם לעולם בְּשֶׁגֶם הוא בשר. שהוא משה. כי בשגם הוא אותיות משה. ומשום זה על הכיסא, המלכות, עומדת דמות אדם, משה, ז"א. וע"כ כתוב, וממעל לרקיע אשר על ראשם, של ארבע חיות. כמראה אבן ספיר דמות כיסא, המלכות. ועל דמות הכיסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, ז"א, הוי"ה דמ"ה, שבג"י אדם (45). כי ארבע החיות נושאות ומביאות המלכות לזיווג עם ז"א.

342. ויביאו את המשכן. אלו ארבע חיות המביאות המלכות כשעולות לאצילות. אלו כל איברי הגוף, הספירות דז"א, שכולם בהשתוקקות קדושה, וכולם אוחזים במשכן, המלכות, שיתחבר זכר ונוקבא יחד. ויביאו את המשכן, פירושו להביא את הכלה, המלכות, לחופה, לזיווג המכונה חופה. בתחילה הם צריכים להעלותה ולהביאה אליו, ואח"כ הוא יבוא אליה תמיד.

343. כל הצדיקים, שקושרים קשרי הייחוד, ומייחדים בכל יום הייחוד של האמונה, המלכות, שנקראת משכן, הם מעלים הכיסא, המלכות, עד שמביאים אותה אל משה, ז"א. עליהם כתוב, ויביאו את המשכן אל משה. וכיוון שהצדיקים מחברים אותה עם משה, הם מרוויחים ברכות ממקור החיים בזכות קשרי הייחוד שקושרים, כשקושרים הייחוד כראוי. כמ"ש, ויָרָא משה את כל המלאכה. כלומר ייחוד הכול, ואז, ויברך אותם משה. שהרוויחו הברכות ממקום שמדרגת משה עומדת בו, ז"א. והם החכמים העושים את כל מלאכת הקודש, משום שיודעים לסדר מלאכת הקודש, ע"י הייחודים שעושים.

תורת העולה

351. ומשום זה סדר השחיטה שלה לצד צפון, צד שמאל. כי תשבע"פ, המלכות, עולה באהבה רק כשמתעורר צד צפון, קו שמאל, שממנו בניינה, כמ"ש, שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. ואז היא עולה באהבה ומתעטרת בימין, אור החסד. ומתחברת בקו האמצעי, המייחד ימין ושמאל, והאיר לכל מקודש הקודשים, בינה. וזהו מתוך עניין האדם, ברצון הכוהנים, קו ימין. ובשירת הלויים, קו שמאל. ובתפילת ישראל, קו האמצעי.

352. עולה היא קודש הקודשים ברוח עליון שמלבישה, משום שג' רוחות קשורים יחד בעולה: א. רוח תחתון, הנקרא רוח הקודש, המלכות.

349. כתוב, זאת תורת העולה, היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה. בעוה"ב, בינה, יהיה הכול אחד. העולה נקראת קודש קודשים, ע"ש הדבקות בבינה. משום זה נקראת המלכות עולה, שעולה ומתעטרת בז"א ובבינה, להיות הכול אחד בקשר אחד, בשמחה.

350. משום שעולה למעלה לז"א ולבינה, כתוב, זאת תורת העולה, שהוא זכר ונוקבא יחד. זאת, הנוקבא. תורת, ז"א, הנקראת תורה. תושב"כ ז"א, תשבע"פ המלכות. העולה, עולה לעוה"ב, בינה, להתקשר בתוכה. כי הבינה נקראת קודש הקודשים. ועולה היא ג"כ קודש הקודשים.

הקודש, המלכות, לעלות למעלה לז"א. והם שניים, אחד לימין ואחד לשמאל, עוף הוא לימין וזהו מיכאל, יעופף הוא לשמאל, וזהו גבריאל. וע"כ מקריבים ב' עופות אלו תורים ובני יונה, להעלות רוח הקודש, המלכות. והשמאל דז"א מעטר ומזין למטה לצד שמאל של המלכות. והימין לימין, ומתקשרת אישה, מלכות, בבעלה, ז"א, להיות אחד, והכול מתעלה ומתקשר יחד למעלה ולמטה, והקב"ה מתעלה לבדו ומתחזק.

358. העני, המקריב תורים ובני יונה, אינו נותן חלק להזין העולמות, אלא לייחד למעלה. אבל למעלה ולמטה מתקשר כל אחד לצד שלו.

359. הקשר של עולה נקשר בקודש הקודשים, בינה, להאיר. הדבקות של רצון הכוהנים והלוויים והישראלים למעלה, בהקרבת הקורבן, עד לאן היא עולה?

360. דבקותם עולה עד א"ס. כי כל קשר וייחוד ושלמות הוא להצניע בצניעות את ההוא שאינו מושג ולא נודע, שרצון כל הרצונות בו, בא"ס. א"ס אינו עומד להיודע, ולא לעשות סוף, ולא לעשות ראש, ולא כמו אֶין הראשון, כתר, שהוציא ראש וסוף. ראש, נקודה עליונה, ראש הכול הסתום, העומד בתוך המחשבה, חכמה. כי החכמה יצאה מהכתר, כמ"ש, והחכמה מאֶין תמצא. ועשה סוף, הנקרא סוף דבר, המלכות, סוף כל האורות. אבל שם בא"ס, אין סוף.

361. בא"ס אין רצונות, ואין אורות, ואין נרות, שהם אורות גבורה. כל הנרות והאורות שבאצילות תלויים בא"ס, להתקיים בהם. אבל אינו עומד להשגה. מי שידוע ואינו ידוע, ששייכת בו ידיעה ואינו ידוע, הוא רצון עליון סתום מכל, הנקרא אין, ספירת כתר. אבל בא"ס לא שייך לומר שום מילה, כי הוא אפס השגה.

362. וכשנקודה העליונה, חכמה, ועוה"ב, בינה, מתעלים בהארתם, הם יודעים רק ריח, וי"ק דהארת החכמה, ולא ג"ר, כמי שמריח בריח ומתבשם. ואין זה בחינת נחת, הנקרא ניחוח, שהרי כתוב, ולא אריח בריח ניחוחכם. הרי שריח וניחוח הם שני דברים. כי ריח ניחוח פירושו ריח של הרצון, כל אלו הרצונות של תפילה, ורצון השירה, ורצון הכוהן, שכולם הם אדם. אז כולם נעשים רצון אחד, הנקרא ניחוח, שפירושו רצון. אז הכול נקשר ומאיר יחד כראוי.

363. וע"ז ניתן ס"א ביד הכוהן. שכתוב, צו את אהרון ואת בניו לאמור, זאת תורת העולה. אין צו אלא עכו"ם, ס"א. וכאן ניתנה לו לשרוף המחשבה הרעה, ולהעבירה מן הקדושה, ברצון הזה שעולה למעלה, ובעשן הזה, ובחלבים הנשרפים. כדי שיעברו מן הקודש. והצו ההוא נמצא ברשותם להפרידו מן הקודש ע"י הקורבן.

ב. רוח שבפנים באמצע, הנקרא רוח חו"ב, ז"א, שהוא בן לחו"ב. וכן נקרא, רוח תחתון, בערך הבינה, העליונה ממנו. אבל ז"א נקרא רוח היוצא מתוך השופר, הכלול מאש וממים.

ג. רוח עליון הסתום בחשאי, בינה, שבו מתקיימים כל הרוחות הקדושים וכל הפנים המאירות. ומשום זה חוזרת העולה לרוח העליון ממש.

353. ואח"כ מהבהמה שמקריבים, מסתפקים וניזונים החיצוניים, להוציא ע"י זה ולקשור רוח שבתוך הטומאה, להוציא הניצוצין הקדושים שבס"א, ע"י החלבים ושומן שמקריבים. משום זה עולה היא קודש הקדושים וכולה לגבוה, ואין בה מזון לחיצוניים. אבל שאר הקורבנות באים לעשות שלום בעולם כולו, מכמה בחינות, ומבעלי הדין שבעולם, להעביר אותם, ולהאיר מתוך הרצון, להמתיק אותם ע"י הקורבנות. ונקראים קודשים קלים. משום שאינם מתעטרים למעלה בקודש הקדושים, בינה, וע"כ הם קודשים קלים. ושחיטתם בכל מקום. אבל עולה, שהיא קודש הקדושים, אינה כשאר הקורבנות, שכל מעשיה קודש.

354. כתוב, ולבש הכוהן מידו בד. לבושים המיוחדים לקדושה. בד, פירושו יחידי, שמיוחד לקדושה. וכתוב, בגדי קודש הם, ורחץ את בשרו במים, ולבשם. כי העולה היא קודש הקדושים, מפני שעולה כולה ומתעטרת בקודש הקדושים, בינה, בקשר אחד. ואח"כ נפנה ועובר רוח הטומאה המטמא הכול, ואינו שולט, ואינו קרב אל המקדש, ועובר מכל צדדי הקדושה, ונשאר הכול קודש בקדושה בלבד.

355. כתוב, אדם ובהמה תושיע ה'. עולה אדם מצד האדם ע"י תורה ותפילה. בהמה מצד הבהמה ע"י הקרבה למזבח. וע"כ כתוב, אדם כי יקריב מכם קורבן. אדם, שקורבנו מתורה ותפילה, לקשור למעלה קשר באדם, ז"א, בהו"ה דמ"ה, שבג"י אדם. ואח"כ כתוב, מן הבהמה, להקרבה על המזבח, שעולה למעלה למלכות, הו"ה דב"ן, שבג"י בהמה (52). והכול בענין אדם ובהמה, שצריכים לקורבן אדם ובהמה. כי כשברא הקב"ה את העולם, עשה אדם ובהמה.

356. הרי כתוב, ועוף יעופף על הארץ. והלוא מהם מקריבים קורבנות ואפילו עולה? אלא מכל העופות מקריבים רק תורים ובני יונה. מה שכשר בזה פסול בזה. שהאדם כשר בתורים ופסול בבני יונה, מטעם שבני יונה הוא ימין ופסול בו אדם, ותורים שמאל, וע"כ כשר בו אדם.

357. ועוף יעופף על הארץ, הם המרכבה, המלאכים מיכאל וגבריאל, שעליהם רוכבת המלכות, והם מכונים עוף. ובהם מתעלה רוח

להתקשר עד המקום שנקרא קודש הקודשים, בינה. **367.** זאת תורת, כנ"י, המלכות. העולה, זו מחשבה רעה, שעולה על רצונו של האדם, להטות אותו מדרך האמת, היא העולה ומשטינה על האדם. וצריכים לשרוף אותה באש, כדי שלא לתת לה מקום להתרבות.

368. משום זה כתוב, על מוקדה על המזבח כל הלילה. לילה, כנ"י, המלכות, הבאה לטהר את האדם מאותו הרצון. על מוקדה, משום שנהר דינור הוא מקום לשרוף כל אלו שאינם נמצאים על קיומם, שפגומים מס"א, כי מביאים אותם באש השרוף, ומעבירים ממשלתם מהעולם. וכדי שלא ישלוט צריך, על מוקדה על המזבח כל הלילה, ואז נכנע ואינו שולט.

369. וע"כ, כשהס"א נכנע, עולה כנ"י, רוח הקודש, המלכות, ומתעטרת למעלה, כי העלייה שלה היא כשנכנע כוח האחר הזה ונפרד ממנה. ומשום זה צריכים בקורבן להפריד את הצד ההוא מרוח הקודש, המלכות, ולתת לו חלק, כדי שרוח הקודש יתעלה למעלה.

וכתוב, צו את בני ישראל. אף כאן פירוש המילה צו על ס"א, שהס"א עומד ברשותם. כי כל זמן שישראל עושים רצונו של אדונם, אין הס"א יכול לשלוט עליהם.

364. המקרא הזה בא להראות ולעטר רוח הקודש, המלכות, למעלה, ולהפריד את רוח הטומאה ולהורידה למטה. הישראלים ברצון ובתפילה, הכוהנים במעשה הקרבת הקורבן. כל אחד כראוי לו.

365. המקרא הזה מוכיח עליהם. שכתוב, צו את אהרון ואת בניו לאמור. צו, זה עכו"ם, שהיא רוח הטומאה. לאמור, זו אישה, הנקראת יראת ה', המלכות. הכול כדי לעטר את המלכות, ולהוריד הס"א. והכוהן עומד לתקן את הכול באדם ובבהמה. אשרי חלקם של הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב, שהם יודעים דרכי התורה, והולכים בה בדרך אמת. עליהם כתוב, ה' עליהם יחיו. עליהם, הם דרכי התורה. יחיו, שיתקיימו בעוה"ז ובעוה"ב.

366. זאת תורת העולה. זאת תורת, כנ"י, המלכות. העולה, עולה ומתעטרת למעלה למעלה

ויקם משה את המשכן

373. כשהקים משה את המשכן, הוקם משכן אחר עימו, המלכות, ומשכן העליון, בינה, מקים ותומך הכול. משום שמשכן העליון סתום וגנוז למעלה. ומשכן המלכות, הוקם על המשכן שלמטה, שעשה משה, ועומד עליו בכוח משכן העליון, בינה. וכמו שהוקם המשכן שלמטה בידי משה, אף כך למעלה, המלכות, הוקם ע"י מדרגת משה, ז"א. כמ"ש, ויקם משה את המשכן. אָת, להראות ששני משכנות ניתקנו במשה. המשכן שלמטה והמשכן שלמעלה, המלכות, שניתקן ג"כ ע"י מדרגת משה, ז"א.

374. מהו, ויקם משה? הרי עוד לא ניתקן הכול, כי אח"כ כתוב, וייתן את אדניו. ואין קימה אלא אחר שנשלם הכול ונכנס איבר באיבר. אי"כ מהו, ויקם? בשלושה צדדים הקים משה את המשכן. כתוב, ויקם משה את המשכן, קו האמצעי, שנקרא משה. וייתן את אדניו, קו שמאל, שאדניו לשון דין, הנוהג בשמאל. ויָשֵׁם את קרשיו, זהו קו ימין. בשלושה צדדים אלו הקים משה את המשכן, והתעלה המשכן, מלכות, ונכנע הס"א. וע"כ כשהקים משה צד הזה של קדושה, נכנע צד האחר של טומאה. משום זה משה הקים אותו ולא אחר.

375. וייתן את אדניו. בשעה ההיא הזדעזע ס"מ ממקומו, וארבעים מרכבות שעומו, וברח 400 פרסאות לתוך ההסתר של נקב העפר. הביא משה אלו האדנים, והתחזק הצד הזה, נפלו אז אלו האדנים של הס"א ונחלשו.

370. בזמן שנבנה ביהמ"ק ונעשה, נכנע הס"א והסתלק מהעולם. וכשהסתלק מהעולם ונבנה המשכן ע"י משה, אז הוקם למעלה ולמטה. כמ"ש, ויקם משה את המשכן, את המלכות. ויקם, שתתעלה למעלה. מי שהיה שפל הקים, כמי שמקים את מי שנפל. כמ"ש לעת"ל, אקים את סוכת דוד הנופלת.

371. כתוב, נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. לא תוסיף קום, בזמן אחר קמה, שקמה מעצמה ולא הקים אותה הקב"ה. כי בגלות מצרים הקים אותה הקב"ה, ועשה כמה ניסים כדי להקימה. ובגלות בבל הקב"ה לא הקים אותה, כי לא עשה להם ניסים, שגרם החטא, אלא שמלכות קמה מעצמה, ועלו בני הגולה לירושלים, כאילו לא הייתה להם גאולה, ולא הייתה עליהם השתוקקות הקב"ה, משום שגרם החטא של נשים נוכריות.

372. וע"כ הקב"ה לא הקים את כנ"י ולא עשה לה ניסים וגבורות כראוי בזמן ההוא, שחזרו מבבל. אבל לעת"ל כתוב, ולא תוסיף קום, שלא תוסיף קום מעצמה, כמו אחר גלות בבל, אלא הקב"ה יקים אותה, כמ"ש, אקים את סוכת דוד הנופלת. וכתוב, ואת דוד מלכם אשר אקים להם. ומשום זה כתוב כאן, ויקם משה את המשכן, שהקב"ה הקים את המשכן. כי משה מרכבה לז"א. וכמו שמשה הקים את המשכן למטה, כן הקים הקב"ה את המשכן, המלכות, למעלה.

380. כתוב, זכור ה' לבני אדום את יום ירושלים, האומרים ערו ערו עד היסוד בה. וע"כ, עתיד הקב"ה לבנות את יסודות ירושלים מיסודות אחרים, שישלטו על הכול. והם ספירים, כמ"ש, ויסדתיך בספירים. אלו הם יסודות ואדנים חזקים ועליונים, שאין בהם חולשה, כמו בראשונים, כי באבנים הראשונות שבאלו היסודות, יכלו שאר העמים לשלוט, משום שאין בהם הארה עליונה כראוי. כי הארתן אינה שלהן אלא נמשכת להן מבינה. אבל אלו יהיו מאירים מהארה עליונה, שיאירו מחמת עצמם, ולא יהיו צריכים לשתוף הבינה. וההארה שוקעת בתוך תהומות, המסכים, שלא יוכלו העמים לשלוט עליהם. ואלו הם ספירים, שיאירו למעלה ולמטה. משום שבזמן ההוא תתווסף הארה עליונה למעלה ולמטה.

381. היסודות הראשונים, ששימשו מטרם גמיה"ת, לא יתבטלו, כי כתוב, הנה אנוכי מרביץ בַּפּוֹךְ אַבְנֵיֶיךָ. מרביץ, לתקן הנשבר. בַּפּוֹךְ, כמ"ש, וְתִשֵּׁם בַּפּוֹךְ עֵינֶיהָ. אבנים יש שנקראות פוֹךְ. שצבען שחור, והנשים צובעות בהן עיניהן. וזה ניתן לדעת לקוצרי השדה, אותם שכבר זכו לתקן כל תיקוני השדה, שהוא המלכות, וכבר קוצרים תבואות השדה ונהנים מפירותיה.

382. האבנים של יסודות ציון וירושלים, לא שלטו עליהן שאר העמים, לא שרפו אותן, ולא נשרפו, אלא כולן נגנזו, וגנזו אותן הקב"ה. וכל אלו יסודות של הבית הקדוש, כולם נגנזו ולא נאבד מהם אפילו אחד. וכשיחזור הקב"ה ויקים את ירושלים על מקומה, היסודות של האבנים הראשונות יחזרו למקומן, ולא תשלוט בהן עין אחר לראותן, חוץ בזמן שיכחיל אדם את עיניו בַּפּוֹךְ ההוא, וימלא את עיניו ממנו. ואז יראה כל האבנים וכל היסודות של ירושלים, שהם מתוקנים במקומם, ולא שלטו בהם שאר העמים. וכל אלו האבנים היקרות האחרות, וכל בנייני אבן, כולם עומדים על קיומם.

המסך דמלכות מבחינתה עצמה דין קשה ואינו ראוי להמשיך אורות לישראל, אלא כל תיקונו ע"י התקשרות בבינה. וכיוון שמבחינתה עצמה אינה ראויה לאורות, ע"כ בשעה שישראל קלקלו מעשיהם והתבטל קשר הבינה, יכלו העמים לשלוט על המסך שלה, שבזה נחרב הבית, והשכינה יצאה לגלות. אבל לעתיד, כשתתוקן המלכות גם מבחינתה עצמה, אז ייגלה הדבר למפרע, שגם מקודם התיקון לא היה בה שום דין ואחיזה לחיצוניים כלל, כמ"ש, אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה.

וזוכים לגמיה"ת ולראות את זה, ע"י ששם פוֹךְ בעיניו. כי קו השמאל, ששם מתגלה החכמה, הם העיניים. אבל כל עוד שאין בהם חסדים, אין ראייה בעיניים הללו, כמ"ש, עיניים להם ולא

אין גילוי חכמה אלא בעת שנגלים הדינים של קו השמאל, שהם הדינים של הרשעים, הנאחזים בקו שמאל בלי ימין, וממשיכים החכמה למעלה למטה, כדרך ס"מ וכל צד הטומאה. ותיקון אלו הדינים שיתגלו, הוא האדנים שנתן משה. וע"כ בעת שנתן משה האדנים, ברחו ס"מ וכל הכת שלו מפחד הדינים הללו, שאין להם עוד כוח להסית הבריות להיאחזו בקו שמאל לבד, כדרכם, מחמת העונשים והדינים שנגלו לרשעים אלו.

וארבעים המרכבות שעם ס"מ, חו"ג תו"מ שלו, כל אחד כלול עשר, שממשיך מקו שמאל בלי ימין. ו-400 פרסאות, הוא גבול הקדושה, שהם חו"ב תו"מ מבינה, שכל אחת כוללת מאה.

376. ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת. ביום ההוא, ביום שהקב"ה יעשה דין בעולם, ויפקוד על רשעי עולם, כמעשיהם. כי אין קימה לכנ"י מעפר, שזה הארת חכמה, בעוד שאלו רשעים יעמדו בעולם. קודם כתוב, בחרב ימותו כל חֲטָאֵי עַמִּי, האומרים לא תגיש ותקדים בעדניו הרעה. שיתגלו הדינים והעונשים שלהם. ואז כתוב, ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת. ע"י הארת החכמה, שנקראת קימה, כי עם גילוי הדינים של הרשעים, מתגלה הארת החכמה.

377. כתוב, בחרב ימותו כל חטאי עמי. כי אז יתוקן הפרץ שלהם שעשו בישראל ע"י הארת חכמה. וע"כ כתוב, וגדרתי את פְּרִצִיהֶן והריסותיו אקים. הריסותיו של סוכת דוד, כי כאשר מתחזק המלכות הרשעה בעולם, אז נחלשת המלכות הקדושה, וסוכת דוד הורסת הבניין שלה. ע"כ כתוב, והריסותיו אקים.

378. כשמתחזקת הטומאה, נחלשת הקדושה. זו מלאה, זו חרבה. משום זה עד היום ההוא, המלכות הרשעה תתחזק, וביום ההוא תתחזק ויקים אותה הקב"ה למלכות הקדושה. וע"כ כתוב, והריסותיו אקים, ובניתיה כימי עולם, כמ"ש, והיה אור הלבנה כאור החמה.

379. ויקם משה את המשכן. במה הקים אותו? כתוב, וייתן את אדניו, שנתן האדנים שמתחת הקרשים, שיקים עליהם ויסובב בהם אלו הצירים של הפתחים. כי אלו האדנים שמתחתיהם, הם יסוד וקיום לסבב עליהם. כתוב, וייתן, משום שחזק ותיקן אותם בכוחו. בשעה ההיא הוסרו האדנים של הסי"א.

צירים הם יתדות, כי שתי יתדות לקרש אחד מכנה שני צירים. והקרשים מכנה פתחים, להיותם פתחים להארת חכמה מהמלכות. ונדע, שהארת חכמה מתגלה ע"י סיבוב וגלגול, שהסיבוב נעשה בתוך היתדות, דינים של קו שמאל, שבגילויים מתגלה החכמה.

ולתת האדניים במקומם, כמו משה. כי בכוח גדול הקים אותם משה.

390. ביום שהתחיל משה להקים המשכן, אחד בניסן היה, כאשר כוח הסי"א בעולם. כי בימי ניסן לומדים, שאפילו כשראש השור הוא באבוס, עלה לעלייה, והשמט הסולם מתחתך, שלא יעלה אחר כך להזיקך. ובניסן התחיל משה להקים המשכן. וראה את ס"מ הולך סביבו לבלבל אותו, והתגבר עליו משה. ואז, וייתן את אדניו, התחיל הוא, ונתן למטה את האדנים, והתחיל הקב"ה, ונתן למעלה את האדנים. זה כנגד זה.

391. ביום שהוקם המשכן שלמטה, הוקם משכן קדוש למעלה, המלכות. ומשכן העליון הנסתר והגנוז, בינה, הוציא אורות לכל צד, והאירו העולמות.

392. ג' משכנות בכתוב. כתוב, וביום הקים את המשכן, כיסה הענן את המשכן לאוהל העדות, ובערב יהיה על המשכן כמראה אש עד בוקר. ג' משכנות כאן. ולמה נקרא משכן ולא בית?

393. הקב"ה בחר בישראל לנחלתו ולגורלו, והקריבם אליו. עשה מהם מדרגות ידועות בעוה"ז, האבות, כעין של מעלה, לשכלל כל העולמות כאחד, למעלה ולמטה. כמ"ש, השמיים כיסאי והארץ הדום רגליי, לשכלל למעלה ולמטה להיות אחד.

394. השמיים כיסאי, זהו הרקיע שיעקב שורה בו, צורה עליונה לכיסא הקדוש העליון, חג"ת דז"א. והארץ הדום רגליי, זהו הרקיע שדוד המלך שורה בו, מלכות, ליהנות מזיו המראה המאירה, ז"א, ומשום שרצה להתפשט יותר למטה מכיסא העליון, אמר, הדום רגליי, המלכות. וכתוב, איזה בית אשר תבנו לי, זהו בניין ביהמ"ק. ואי זה מקום מנוחתי, זהו בית קודש הקודשים שלמטה.

395. כל זמן שהלכו ישראל במדבר, היה להם משכן. עד שבאו לשילה, והיה המשכן שם. משכן זה, הוא להמשיך זה בזה, ולהכניס זה בזה, לייחד זה בזה, כדי להאיר. אבל לא למנוחה, כי אין מנוחה חוץ מכאשר נבנה ביהמ"ק בימיו של שלמה המלך, כי אז הוא מנוחה למעלה ולמטה, משום ששם כוח המנוחה, ולא לנסוע ממקום למקום, כמו המשכן.

396. ומשום זה, יש משכן ויש בית. משכן, כמ"ש, ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אֶתכם. משכני, משכנותיו של הקב"ה, שיהיו בתוך ישראל. כי כמ"ש, ולא תגעל נפשי אתכם. הרי שההארה אינה גדולה כל כך, משום שתלה אותה בשיעור שלא תגעל נפשי אתכם.

397. מה ההפרש בין משכן לביהמ"ק? משכן דומה למלך, שבא אל אוהבו, ולא הביא עימו כל המוניו, כי כדי שלא להעמיס עליו יותר מדי, הוא

יראו, הכתוב על הדבוקים בשמאל הזה בלי ימין. אלא ע"י המסך דחיריק שבקו אמצעי, המייחד השמאל עם הימין, העיניים דשמאל מתלבשות בחסדים ומשיגות הראייה. מנעולא, הכלולה במסך דחיריק, מכונה פוך, להיותו מתקן ומייפה את העיניים.

ונאמר, ולא תשלוט בהן עין אחר לראותן, שאע"פ שחזרו למקומם, ונגלה שאין בהם שום דין, לא תוכל לשלוט העין לראות את זה, חוץ בזמן שיכחיל אדם את עיניו בפוך ההוא. שרק הצדיקים מקבלים הארת המסך דחיריק שבקו אמצעי, שהוא פוך המתקן ומייפה את העיניים. וימלא את עיניו ממנו, ישלים כל הזיווגים הראויים לצאת על מסך דחיריק, הנקרא פוך. ואז יזכה לראות המסך שבמלכות שמבחינתה עצמה, וכל המדרגות והבניינים, שיצאו על המסך הזה. ויראה, שלא שלטו בה העמים מעולם, אלא שנגנזה.

383. אז כתוב, כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. מהו בשוב ה'? כששלטו עליה שאר העמים, הקב"ה העלה אותה למעלה, אבל בזמן ההוא יחזירה למקומה, כמ"ש, בשוב ה' ציון, ששיבה למקומה.

384. כל מה שנסתם מן העין, ולא ניתנה רשות לעין לשלוט בה, כשהשמאל בלי ימין, אין העין יכולה לשלוט בה. חוץ מהשם פְּחָל בעין, כלומר פוך. ומשום זה כתוב, הנה אנוכי מרביץ בפוך אבנייך. כל אלו האבנים, שמטרם התיקון, יתקיימו במקומן, ויהיו יסודות כבתחילה. ויסודות של ספיר, יתקיימו במקום אחר מסביב לרוחב ולאורך. כמ"ש, ויסדתיך בספירים.

385. בזמן שיקים הקב"ה את ביתו, המלכות, בזמן ההוא כתוב, בילע המוות לנצח. כמו שמלאך המוות בילע את בני העולם, כן יבולע מלאך המוות.

386. ולא בילע לזמן קצוב, כמו שישראל היו בגלות זמן קצוב. אלא כמ"ש, לנצח, לדורי דורות.

387. ואז יקים הקב"ה לכנ"י, המלכות, ויקים האדנים והספים וכל תקרות הבית, בתיקונם לעולם, משום שיבולע הסי"א ולא יקום עוד לעולם. ואז כתוב, וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ, כי ה' דיבר.

388. ויקם משה את המשכן. בזמן שהאדנים הוקמו וניתנו במקומם, באותו זמן נחלשו ועברו ממקומם האדנים שבמקום ס"א. וע"כ כתוב, וייתן את אדניו.

389. כשראה משה לפניו את ס"מ הרשע, שהיה הולך אליו לקטרג עליו, אז התקיף אותו משה, וקשר אותו לפניו, והקים את המשכן, ונתן את אדניו. כמ"ש, וייתן את אדניו. וייתן, בחזוקה, שלא יוכל אדם אחר לשלוט על ס"מ,

לעשותם. אלא משה, אע"פ שהסתלק מעבודת המשכן, הכול היה בידו, ועל ידו נעשה הכול, והוא נקרא על שמו. וע"כ כתוב, וראָה ועָשָׂה.

400. משה הסתלק מעבודת המשכן, ונתן מקומו לאחר, שרצה לזכות לאחרים. עד שאמר לו הקב"ה, ראה קראתי בשם בצלאל, ואיתו אהוליאב. וכתוב, ועשה בצלאל ואהוליאב וכל איש חכם לב. ואם הכבוד הזה היה של משה, שהוא יעשה המשכן, יתקיים בו תמיד. ולמה ציווה הקב"ה אח"כ, ועשה בצלאל ואהוליאב? אלא מכאן שמשה בעצמו הסתלק מהמלאכה, שרצה לזכות לאחרים.

401. ועכ"ז, כיוון שהוא ציווה ובמצוותו נעשה, נחשב כאילו הוא עשה הכול. כל המלאכה אינה עומדת אלא בגמר המלאכה, ונקראת על מי שגמר אותה. ע"כ, ויקם משה את המשכן. שרצו להקים אותו כל אלו חכמי לב, ולא היה עומד, משום כבודו של משה, עד שבא משה והקימו. וכיוון שהוא גמר המלאכה, ע"כ נקראת על שמו.

בא אליו בצבאות קטנים. בית, הוא שכל צבאותיו וכל ההמון שלו הביא עימו לדור בבית ההוא. ביהמ"ק דירה למנוחת עולמים, בכל המרכבות, הצורות והמעשים, לחבר המעשים שלמטה כעין של מעלה. משכן הוא בצורות קטנות, במעשים מועטים, לנסוע ממקום למקום. והכול הוא בסוד שלמעלה.

398. כשציווה הקב"ה את משה על המשכן, לא היה יכול לעמוד עליו, עד שהקב"ה הראה לו הכול בצורתו, כל דבר ודבר. הראה לו באש לבנה, שחורה, אדומה, ירוקה. כנגד חו"ג תו"מ. כמ"ש, וראָה ועָשָׂה בתבניתם, אשר אתה מוֹרָאָה בהר. עכ"ז, היה קשה למשה לעמוד עליהם.

399. אע"פ שהראה לו עין בעין, לא רצה משה לעשות אותם. הייתכן שלא היה יודע לעשות או שהחכמה לא הייתה עימו? בצלאל ואהוליאב וכל אלו שאר האחרים, אע"פ שלא ראו הצורות כמו משה, כתוב, וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה. אם אלו שלא ראו עשו כך, משה, שראה כל הצורות בהר, על אחת כמה וכמה שהיה יודע

כי נפלתי קמתי

ונכחידם מגוי. ועכ"ז, אע"פ ששאר העמים עמדו עליהם, הקב"ה לא עזב אותם בידיהם, ואם נפלו קמו. כמ"ש, כי נפלתי קמתי. כי הקב"ה מקימה תמיד.

404. וכנ"י, המלכות, בזמן שהקב"ה יקים אותה מעפר הגלות, ותסתלק ממנו, תאמר, אל תשמחי אויבתי לי, כי נפלתי קמתי. כי נפלתי בגלות, והשתעבדו בניי, קמתי, בזמן הזה, ומשום זה, בזמן שהוציא משה את ישראל ממצרים, כשעשה להם הקב"ה אלו הניסים והגבורות, אז, ויקם משה את המשכן. כי ע"י משה, ז"א, הוקם המשכן, המלכות, בכל פעם.

402. כתוב, אל תשמחי אויבתי לי, כי נפלתי קמתי. אויבתי לי, מלכות הרשעה, שהיא אויבת מלכות הקדושה. ומקרא זה, כנ"י, המלכות הקדושה, אמרה אותו. אל תשמחי אויבתי לי, כי נפלתי קמתי. משא"כ למלכות האחרת הרשעה, כיוון שתיפול לא תקום עוד לעולם. אבל כנ"י, אע"פ שנפלה תקום. וקמה הרבה פעמים. כמ"ש, כי נפלתי קמתי.

403. כמה פעמים נפלה כנ"י בגלות, וישבה בין האויבים האלו, ושאר העמים עכו"ם, קמו על ישראל לכלותם מן העולם. כמ"ש, על עמך יערימו סוד. וכתוב, כי נועצו לב יחדיו, אמרו לכו

בלכתם ילכו

407. וכ"ד אדנים תחתיים, ועל האדנים עומדים כ"ד עמודים. אלו הם העומדים תמיד ואינם פורחים באוויר כאלו האחרים. והם הנקראים עומדים, כמ"ש, ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. ואלו העומדים עומדים על אלו האדנים. ומסבבים בהם, כדי להתקיים במקומם.

ד' החיות שמחזה ולמעלה דז"א, יש בהם י"ב פנים, כי אע"פ שיש שם פני אדם בכל אחת, עכ"ז כל בחינות המלכות שמחזה ולמעלה שלה נחשבות לחגיית דמלכות, אריה שור נשר. ובחינת המלכות עצמה, מחזה ולמטה, חסרה שם, באופן שנבחן שיש ד' חיות, שנא"ן, שאין בכל אחת אלא

405. בלכתם ילכו ובעומדם יעמודו. בלכתם של חיות, כשהחיות הולכות, האופנים ילכו. וע"כ בלכתם ילכו ובעומדם יעמדו, משום שכל מסעיהם של האופנים הם במסעיהם של החיות. והקיום שלהם אינו במקומם עצמם אלא הכול תלוי בחיות. והחיות והאופנים הולכים ביחד.

406. כ"ד (24) משקופים, חללי הפתחים של המשמרות העליונים, נמצאים בתוך משקוף אחד שבצד מזרח. לפתח שומרים כ"ד משמרות הנסתרים בתוך כוח השלהבת המקיפה וסובבת בתוך המשקוף שמצד מזרח. משקוף, פירושו חלל.

והאדנים שלה במנוחה, שאינם פורחים באוויר כעמודים וכאדנים דז"א. וכאן מדבר ממצב הב' דז"א.

בהבחן בין משקופים ומשמרות מבואר ההפרש בין המשכן שעשה משה, ז"א, ובין ביהמ"ק שבנה שלמה, המלכות. המשכן, ו"ק דמלכות, ובנה אותו משה בו"ק שלו, חגיית נה"י דז"א. ע"כ אין העמודים והאדנים שבמשכן במנוחה, אלא שנפרקים בכל מסע ומתוקנים בחזרה בכל חנייה, כדרך החיות והאופנים דז"א, שהם נוסעים ממקום למקום. אבל ביהמ"ק שבנה שלמה, היה בג"ר, כמו בשבת, אשר העמודים והאדנים שלה הם עומדים במנוחת עולמים. משום שאז האירה בחינתה עצמה בלבוש לאמא עילאה. ואז נקרא שלמה, המלכות, איש מנוחה.

408. כשאלו העמודים עומדים על מעמדם, כל השליטים העומדים עליהם, המשמרות שבז"א, מעופפים ופורחים בכל העולם ומשגיחים בעיניים. ואלו המקשיבים לקולות, מעלים דברים למעלה, כמ"ש, כי עוף השמיים יוליך את הקול. ומשום זה, אלו האדנים נמצאים בקיום תמיד. שמתחלקים לבחינת ראייה, חכמה, ולבחינת שמיעת קול, חסדים. שיש מהם שהם בשליטת החסדים, ויש מהם שהם בשליטת החכמה.

409. כתוב, בלכתם ילכו, בלכתם של החיות. ובהינשאים מעל הארץ יינשאו האופנים לעומתם, כמו שהחיות נוסעות ועולות, כך האופנים. כי רוח החיה באופנים, רוח הקודש, המלכות, הנושב ומכה בכל האופנים, שילכו. נמצא, שכל מי שהוא במדרגה עליונה, הוא נושא מי שנושא אותו. הארון היה נושא את מי שנושא אותו. אף כאן החיות היו נושאות את האופנים.

410. למה כתוב, רוח החיה באופנים, ולא, רוח החיות? ומהיכן משמע, שהחיות נושאות לאופנים? גם חיה פירושה ד' חיות, כי היא בצד ימין ובצד שמאל ובצד פנים ובצד אחור. כלומר ד"ס חו"ג תו"מ שבחיה, שהן ימין ושמאל ופנים ואחור נבחנות לד' חיות. וע"כ, זו היא חיה, וזו היא ד' חיות, שהן אותו הדבר.

411. כתוב, היא החיה, אשר ראיתי תחת אלקי ישראל בנהר פְּבַר. זו היא חיה המרובעת לד' צדדי העולם חו"ג תו"מ, והיא הכיסא, מלכות, לצורת אדם, ז"א, שהוא הוי"ה במילוי אלפים. כמ"ש, ועל דמות הכיסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. והכול למדרגה העליונה הקדושה הסתומה, שנקראת אלקי ישראל, בינה. היא החיה אשר ראיתי, המלכות, שעליה רוכב ז"א, אדם, שניהם תחת אלקי ישראל, בינה.

412. זו החיה, חיה שלמטה, המלכות, העומדת תחת כל החיות העליונות הקדושות,

רק חגיית שמחזה ולמעלה, אריה שור נשר, שהם י"ב פנים. אמנם גם מחזה ולמטה, יש ג"כ אותן י"ב בחינות, אבל הן רק שנא"ן, שיש שם רק כללות של פני אדם, שהוא ה' של שנא"ן, ולא פני אדם ממש. והם הי"ב שבמלכות. והם מכוונים אופנים.

ואלו ב"פ י"ב, שבז"א ובמלכות, נכללות זו מזו, ונעשות כ"ד. וע"כ יש כ"ד בחינות בז"א וכ"ד בחינות במלכות, חיות ואופנים שבז"א, וחיות ואופנים שבמלכות. וכן החיות לבדן שבז"א, כלולות מכ"ד, והאופנים לבדם כלולים מכ"ד. ועד"ז חיות ואופנים שבמלכות. ואלו החיות והאופנים מכוונים ג"כ עמודים ואדנים. שעמודים הם חיות, והאדנים אופנים. וכן מכוונים משקופים ומשמרות, שמשקופים הם אדנים ואופנים. ומשמרות הם עמודים וחיות. כי המשקופים חללים, שהמשמרות נמצאות בתוכם, כמו יתדות העמודים בתוך חללי האדנים.

ונאמר, כ"ד משקופים, חללי הפתחים, של משמרות העליונים, נמצאים בתוך משקוף אחד שבצד מזרח, בז"א שהוא מזרח. כי המשקוף כלול מחו"ג תו"מ, שבכל אחד חגיית, והם י"ב, וכשנכללות עם י"ב שבמלכות הם כ"ד. ונאמר, לפתח שומרים כ"ד משמרות הנסתרים בתוך כוח השלהבת המקיפה וסובבת בתוך המשקוף שמצד מזרח. המשקוף הוא אדנים, כוחות הדין המתגלים בקו שמאל. וע"כ מכנה אותו כאן כוח השלהבת, שהמשמרות, העמודים, נסתרות בשלהבת שמצד מזרח, מז"א. וע"כ ביאר כ"ד עמודים וכ"ד אדנים דז"א. ועתה מבאר כ"ד עמודים וכ"ד אדנים דמלכות.

תחת העמודים והאדנים דז"א נמצאים ג"כ כ"ד אדנים, ועל האדנים עומדים כ"ד עמודים, ממש כמו בז"א, כי כלולים זה מזה. אלא ההפרש הוא, כי העמודים ואדנים דז"א, שהם המשקופים והמשמרות, פורחים באוויר, שפורחים ונוסעים בסדר ג' קווים בג' מקומות, בכניסת י' באור במקום החולם, ונעשה אויר. ויציאת הי' מהאוויר במקום השורוק. אבל עמודים ואדנים של המלכות, אינם פורחים באוויר, מטעם שהמלכות אינה עושה שום פעולה, אלא מקבלת ג' הקווים שבז"א. וע"כ הם נמצאים בה במנוחה, עומדים.

אמנם אין הפירוש, שהעמודים והאדנים, החיות והאופנים, שבמלכות, הם תמיד עומדים בה. אלא יש ב' מצבים במלכות:

א. המלכות בו"ק, מאירים בה חגיית נה"י דז"א, ואז נבחנים החיות והאופנים שלה, שהם חיות ואופנים דז"א, שפורחים באוויר כמו בז"א.

ב. מלכות במצב יום השביעי, שמשיגה נה"י דכלים וג"ר דאורות עד שמלבישה לאמא עילאה. ואז מאירה בעצמה מאמא עילאה, ואז העמודים

413. באופן ההוא ממש ניתקן למטה במשכן. כתוב למעלה, כי רוח החיה באופנים. וכתוב, אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. ולמטה כתוב, ויקם משה את המשכן. שנעשה רוח למדרגה שלמטה, המשכן, בצורה של הרוח העליון, עליו כתוב, היא החיה אשר ראיתי תחת אלקי ישראל, שמהחיה הזו יוצא רוח לתקן הכול. משה, הוא החיה שנותנת רוח למטה במשכן, לתקן הכול. משום זה כתוב, ויקם, וייתן, וישם, שבכולם רוח לתקן את הכול.

חגת"מ דז"א, אדם, משום שיש חיות עליונות אלו על אלו. שעל החיות דמלכות יש חיות עליונות דז"א. הכיסא שתחת אלקי ישראל הוא צורת יעקב, ז"א, כיסא לבינה, הנקראת אלקי ישראל. וכיסא התחתון, תחת ז"א, הוא צורת דוד, מלכות, המרובעת לדי צדדי העולם. משום זה, רוח יוצא מלמעלה, מבינה, ויוצא ונמשך ממדרגה למדרגה, מבינה לז"א ומוז"א למלכות, עד שמכה באלו התחתונים שלמטה, בבי"ע. והרוח ההוא מנהיג הכול, ומתקן התיקונים של הכול להיתקן.

משכן ובית המקדש

וכולם היו בחשבון מאה, וכולם נחלקו למקומם לצדדי המשכן, כמ"ש, מאַת אדנים למאת הכיכר כיכר לְאַדָן.

418. לא כתוב באדנים האלו קימה, אלא, וייתן, מפני שהיא נתינה, לשים עליהם הקרשים. משום שיש תחתונים ועליונים רוכבים זה על זה. וע"כ כתוב בהם נתינה.

419. בשעה שהנקודה הזו הוקמה, שקע הצד האחר. אבל לא נמחה כלל, אלא לזמן שעתיד לבוא, שאז נמחה מן העולם. וכאן הוקם זה, ושקעה זו. הסי"א.

420. אז התחיל להתחזק צד הקדושה, וכשניתנו האדנים האלו, שקעו כל האדנים דסי"א, ונכנסו בנקב התהום הגדול. כי משום שהתעלה צד הקדושה עליונה, וחלקה הגיע להתעלות, אז הצד האחר שקע ונכנס בנקב של התהום. כי כשהוקם זה, שקע זה.

421. ואם לא חטאו ישראל, לא היה הסי"א יכול יותר לשלוט בעולם. ולאח"כ חטאו, וג"כ המשיכו עליהם הסי"א כבתחילה. ומהיום ההוא לא היה עצה כנגד הסי"א, אלא לתת לה חלק מכל, מהקורבנות והנסכים והעולות. משום זה העולה נשרפת כולה באש, כדי להכניע הצד ההוא, ולהעלות צד הקדושה. ומשום שמהם הקים מקום הקדושה, שקע מקום הטומאה.

422. ויקם משה את צד הקדושה, שקע צד האחר של הטומאה. וייתן האדנים לצד הקדושה, ונחלש צד הטומאה. וישם הקרשים לצד הקדושה, ונכנע צד האחר של הטומאה. ואח"כ, וייתן את בריחיו.

423. ואח"כ כתוב שוב, ויקם, משום שיהיה ההתחלה והסוף בקימה. וע"כ התחיל בקימה וסיים בקימה. כי בשניהם צריכים קימה, בהתחלה ובסוף. כי הקימה שבתחילה היא שהסי"א ייחלש. ובסוף היא קימה לצד הקדושה, כדי להתקיים ולהתעלות למעלה, להיות קשר אחד כראוי. כי בכל פעם שהקדושה שולטת ועולה, הטומאה, שפלה ויורדת למטה. קימה פירושו ג"ר. ויש ב' מיני קימה למלכות:

414. בתחילה, במשכן שעשה משה, הוא התקין אותו במדרגה העליונה שעומד בו, במדרגת ז"א. במקדש שעשה שלמה, תיקן אותו בנהר היוצא מעדן, שהוא שלום בית, יסוד, והוא הנחת של הבית, מלכות. ע"כ במשכן קירבה של חביבות בגוף, ת"ת, המדרגה של משה, שנמצאת בה קירבה של חביבות ולא של מנוחה. שע"כ היה המשכן מטולטל בנסיעות. כשבא שלמה והתקין ביהמ"ק, ניתקן בחביבות המנוחה. וע"כ כתוב בשלמה, הוא יהיה איש מנוחה.

משה תיקן את המשכן בו"ק, חג"ת נה"י דאורות וחב"ד חג"ת דכלים. ע"כ נבחן שהתיקון מוז"א, מת"ת שלו, ולא מיסוד שלו, כי המלכות, המשכן, חסרה נה"י דכלים. וע"כ היה המשכן בנסיעה ובטלטול, כמו החיות ואופנים דז"א. אבל בימי שלמה כבר ניתקנו נה"י דכלים דמלכות, וע"כ קיבלה מיסוד דז"א, מנהר היוצא מעדן, ואז נגלה בחינתה עצמה, שהחיות והאופנים שלה במנוחה.

415. משום זה משה התקין במדרגת ת"ת, ושלמה התקין במדרגת יסוד, וצורתו של זה בזה, שצורת ת"ת ביסוד. כמ"ש, אלה תולדות יעקב יוסף. שצורתו של יעקב, ת"ת, דומה לצורתו של יוסף, יסוד.

416. התחלה, שהתחיל משה לתקן במקום הקדושה, שהקים קימת הנקודה העומדת באמצע, המלכות, שהייתה חשוכה ושקועה במקומה, ולא נראית, ולא מאירה כלל. ותחילת הכול הקים אותה הנקודה ששקעה במקומה, ואח"כ תיקן כל האחרים, שהם בניינה של הנקודה הזו.

417. ואם נקודה זו, המלכות, לא הייתה מיתקנת תחילה, כל מה שהתפשט ממנה לא היה יכול להיתקן. וכיוון שנקודה זו הוקמה והאירה, אז כל שאר התיקונים האחרים ניתקנו, והתיישרה במקומה. וע"כ כתוב תחילה, ויקם משה את המשכן, שזו הנקודה שהייתה חשוכה ושקועה במקומה. ואח"כ, וייתן את אדניו, שהם האדנים, שהם מכאן ומכאן, מכל צדדי המשכן,

קימה שבתחילה, קימה בב' המאורות הגדולים, באה להחליש הס"א, כי לא תוכל להתקיים במצב הזה. וקימה לצד הקדושה, כדי להתקיים ולהתעלות למעלה, שהיא הקימה הב', שחזרה ונבנית, כדי לעלות למעלה לז"א, ולהידבק בו, כי אז תוכל להתקיים.

א. כשהייתה בב' המאורות הגדולים, ב. אחר שהתמעטה ונבנה מחדש מבחינת מחזה ולמטה. וע"ז כתוב פעמיים, ויקם: קימה א' נבחנת לג"ר דו"ק. וקימה ב' עוד לא הייתה במשכן בג"ר ממש, אלא ו"ק דג"ר.

שש מדרגות דס"א

מתפשט עשן הרוגז, באלכסון. כמו נחש ערום להזיק.

יש ב' בחינות דינים דנוקבא:

א. מלכות דמדה"ד, שאינה נמתקת בבינה.

ב. מלכות הנמתקת בבינה.

בתחילת התפשטות העשן בב' העונשים, דינים דכורא ודינים דנוקבא, היו הדינים דנוקבא מבחינת נקודת המלכות דמדה"ד. ואח"כ התפשט בדינים, הנמשכים ממלכות הממותקת בבינה, שהיא מכונה אלכסון. וכן הנחש נאחז בדינים אלו דמלכות הממותקת בבינה, כדי שיוכל לעלות ולהיאחז בבינה. כמו נחש ערום להזיק, כי כן דרך הנחש הערום.

427. ראש היוצא להתפשט, הוא ראש הזכר דס"א, מדרגת חשכה, דינים דכורא, עולה ויורד הולך ומשוטט ונח במקומו. שאינו מוצא מקום להתיישב בו, עד שעמדה המדרגה להתיישב, מהתחברותה עם העשן, היוצא מתוך הרוגז. ואז הוא נקרא צל, ערבוב של חושך. והוא צל על מקום אחר, שנקרא מוות, שבו עצמו עוד הדינים אינם מגולים כלל, אלא הוא התחלה להם. והם מתגלים כנוקבא שלו, הנקראת מוות. וכשמתחברים שניהם יחד, נקראים צלמוות. שהם ב' מדרגות, המתחברות יחד.

428. צל הוא התחלה לנקודה תחתונה דס"א שמבחוץ, התחלה לנוקבא שלו. צל הוא חשכה המרוחקת מנקודה הקדושה העומדת באמצע, המלכות דקדושה, מחמת הדינים שקיבל מהעשן, הדינים דנוקבא שבצל. הוא נקודה שאינה עומדת ואינה נראית, ולא נרשמה בגוונים. רק התחלה, ושום דין אין ניכר בה, וממנה התפשטה התפשטות לחוץ ולמטה, והנקודה עצמה שקעה ואינה נראית ואינה נרשמת.

429. נקודה זו התפשטה למטה לימין ולשמאל, והתפשטה באמצעה בתוך החושך, חג"ת דס"א, כנגד אלף ומאה. ב' עמודים נחקקים לצד זה ולצד זה, כנגד נו"ה. והחושך התפשט בתוך צבע שחור ואינו שחור. הדינים דנוקבא שבו, המעורבים בחושך, נקראים צבע שחור. אבל עוד אינו שחור, שהרי אין לו שום צבע שיתקיים בו. ובהתפשטות של החושך נמצאים

424. התחלת הנקודה, הנמצאת תחת המדרגות דס"א, שהיא המלכות דס"א, התחלתה בראש המדרגות דס"א, שלחוץ מהקדושה, ראש של הזכר דס"א, הנמצא רוכב על גמל אחד, ס"מ הרוכב על גמל. והוא ראש לחוץ מהקדושה, מערבוב אחד שבחושך להתפשט, שהתערב עשן בחושך והתפשטו יחד.

הדינים אינם נשלמים בפעם אחת, תכף בראשית גילוי שלהם, אלא צריכים להתגלות הרבה פעמים, עד שמשגיגים כוח לפעול ולהעניש. תחילת גילוי הדינים, הנמצאים במלכות דס"א, היא בראש הזכר דס"א, והם נשלמים במלכות דס"א, שבסוף המדרגות.

425. כי כאשר העשן יוצא מרוגז חזק, מתפשט העשן והולך רוגז אחר רוגז, זה על זה, וזה רוכב ושולט על זה, במראה של זכר ונקבה, כדי להיות הכול רוגז חזק.

כל העונשים והדינים נמשכים מקו שמאל דקדושה, מטרם שהתחבר עם הימין. ואותם הנאחזים בו, נענשים תחילה בחושך, שהאורות שלהם נהפכו לחושך. ואח"ז מתגלה עליהם מלכות דמידת הדין הקשה, כמ"ש, לפתח חטאת רובץ. והעונש הראשון מכונה דינים דכורא, והשני מכונה דינים דנוקבא. וכששני עונשים אלו מעורבים יחד, הם מכונים עשן. כי האש, דינים דנוקבא, מעורב עם החושך, כמו העשן, שהוא אש ומחשיך, כי החושך מעורב בו.

מפרש מהו רוגז חזק. שנאמר, מתפשט העשן והולך רוגז אחר רוגז. הרוגז הראשון, על הדבוקים בשמאל, מביא עליהם החושך. ורוגז השני, מביא עליהם גילוי המלכות דמדה"ד. זה על זה, שקרובים זה אל זה, כמ"ש, לפתח חטאת רובץ. וזה רוכב ושולט על זה, החושך שולט על דינים דמלכות דמדה"ד, להיותם במראה של זכר ונקבה, שהחושך הוא בחינת דינים דכורא, ומדה"ד שבמלכות היא דינים דנוקבא. וע"כ הזכר שולט על הנקבה. כדי להיות הכול רוגז חזק, כלומר, שבי הרוגזים מתחברים יחד, ונעשים דין אחד חזק, הנקרא עשן.

426. וכשמתחיל העשן להתפשט, לוחץ מתוך הרוגז, להתפשט בלחיצת נקודה אחת, ואח"כ

הנכלל בזכר דס"א, עומד בת"ת הזה. כי הת"ת כולל כל הפרצוף.

ועוד, שחוי"ג נחשבים להתכללות מעליונים, שבהם עוד לא נגלו דינים אלו. בפעם הראשונה שנגלו דינים אלו, היו רק התחלה, צל, ועוד לא היו ניכרים בו. ונעשה שתי חשכות בימין ובשמאל, העומדים בתחילת הצבע השחור. כי צבע המלכות דמדה"ד, שחור. אבל כאן הוא תחילת צבע השחור הזה, ועוד אינו ניכר בו.

433. מהת"ת מתפשט החושך למטה, למלכות, ועומד בקיום, ויוצא גוון אחד שחור במראה הברזל, שהוא גמר גילוי מלכות דמדה"ד, שבס"א, שנקראת מוות. והכול הוא בחושך, שעיקר בנין דס"א בחושך.

434. מבין ב' עמודים, נו"ה דס"א, יוצא עמוד אחד, חושך בחשכה, שיש בו ב' מיני חושך של מצרים. והגוונים זהב וכסף ונחושת נראים בו, כי הוא יסוד, הכולל ה"ס חג"ת נ"ה. וזהו עורלה, כי היסוד דס"א הוא עורלה, שהזכר מנהיג הנקבה להזדווג ולהיות אחד.

435. אלו שבע מדרגות נמצאות בשבע מדרגות גדולות ידועות. המדרגה הראשונה היא המדרגה העומדת בחושך, וחושך עולה תוך סתרו של עשן האש, כלול בגוון עשן, בגוון אש, ובגוון שחור. אלו שלושה גוונים נבדלים בכמה בחינות, להתעקם בעיקומי העולם, להענישם.

עצם הס"א הוא החושך. אבל החושך, כשפועל עונשים לבני אדם למטה, מסתתר בג' הגוונים, ופועל הדין לפי ענינם, אשר עשן, הם דינים דכורא מעורבים בדינים דנוקבא. ואש הם דינים דנוקבא הנאחזים בבינה, בסוד מיתוק המלכות בבינה. ושחור, הם הדינים דנוקבא מבחינתה עצמה, שהיא מידת הדין הקשה, והמדרגה הראשונה הזו היא הראש דס"א.

436. גוון עשן זה יורד לעולם ובא בכמה בחינות. וזה מתפשט בעולם, ומסית רוחות בני אדם ומביאם לכעס, להטות דרכם שיתחזקו בכעסם. וע"כ כתוב, לא יהיה בך אל זר, ולא תשתחוה לאל נכר. לא יהיה בך אל זר, זהו הזכר דס"א. ולא תשתחוה לאל נכר, זוהי הנוקבא דס"א. עשן זה, הוא הכעס השולט ומתחזק בעולם, ונכנס בתוך בני אדם, ומתקיף אותם להזיקם.

437. גוון האש יורד לעולם ובא בכמה בחינות, להזיק, להרוג, ולשפוך דם, ולהאביד בני אדם. וע"ז כתוב, לְכֹה אֵיתָנוּ נְאֻרְבָּה לְדָם, נְצַפְנָה לְנִקְי חִינָם. כי יש שופכי דם בחינם והורגים בחינם. ויש ששופכים דם והורגים במלחמה. וזה מצד הזכר דס"א, וזה מצד הנקבה דס"א. צד הזכר שופך דם בחינם. צד הנקבה בלעשות מלחמות, ושיהרגו אלו באלו. וכל המלחמות וההריגות באים מצד הנקבה ההיא.

החשכות ששימשו במצרים. כמ"ש, לא ראו איש את אחיו, ולא קמו איש מתחתיו שלושת ימים. וכתוב, וַיִּמַשׁ חוֹשֶׁךְ.

שבחושך מצרים היה עירוב של דינים דכורא ודינים דנוקבא. שמצד דינים דכורא, שיש שם ג"ר, כתוב, לא ראו איש את אחיו, כי מחמת הדינים של חושך לא יכלו לראות. ומצד דינים דנוקבא, הממעטים הג"ר, כתוב, לא קמו איש מתחתיו, כי קימה פירושו ג"ר. וכן כתוב, וימש חושך, שפירושו, שיש ממשות בחושך, הדינים דנוקבא שבו. וכל אלו הם התפשטות הבאה מצל.

ונאמר, כנגד אלף ומאה, שרומז לענין עשתי עשרה (11), שהס"א חסר מפרצוף י"ב (12), שהוא זכר דכתר. כי כל המוסיף גורע, שמוסיף ע' על שתי עשרה, ונעשים אחד עשר. וזהו שכתוב, עשתי עשרה יריעות עיזים. וכל אחת כלולה ממאה, הם אלף ומאה.

430. התפשטות זו מתפשטת בכמה מינים המשונים זה מזה. בתוך ההתפשטות יוצא אור שנצבע בזהב אדום. התפשט האור הזה, וכיסה החושך שבראש שלו, שהתערב בחושך. וע"כ, הוא זהב שנכלל בו חושך.

מבואר כאן סדר אחר של חג"ת נה"י דזכר דס"א, שתחילה יצא בו הזהב, גבורה, שמאל, היונק הארת חכמה משמאל דנוקבא. ואח"כ נכלל הזהב בחושך והתערב בו. והסתיים הגבורה שלו. וזה הכלל, שכל ספירות שלו בבחינת חושך.

431. החושך הזה שבגבורה, התפשט לימין ולשמאל. שמתוך ב' צדדים אלו יצא גוון אחד של כסף, חסד שבו, שאינו מאיר. התפשט גוון הכסף הזה וכיסה החושך, שהתערב בו, ונכללו החושך והכסף זה בזה, וירד למטה, להיתקן לחסד שלו.

חסד דס"א משונה מספירת החסד דקדושה, הנקרא כסף. כי ספירת חסד דקדושה כולה ימין, אבל החסד דס"א כלול גם משמאל, מטעם שעיקרו של הס"א הוא שמאל. החושך התפשט תחילה לימין ולשמאל ומהתכללות שניהם יצא הכסף, חסד דס"א. וע"כ הוא כסף שאינו מאיר, שאין בו הארת חסדים, כי כלול בשמאל, ואין בו מהארת חכמה, כי כלול בימין. ואחר שנכלל והתערב בחושך, ניתקן להיות חסד דס"א.

432. התפשט החושך מחסד, גוון כסף, ונעשה שתי חשכות בימין ובשמאל, העומדים בתחילת השחור. ומשם התפשט ויצא גוון של נחושת, ת"ת דס"א.

ת"ת דס"א יצא מימין ושמאל, כמו הת"ת דקדושה. ונעשה שתי חשכות בימין ושמאל, העומדים בתחילת השחור. ומשם התפשט ויצא גוון של נחושת. כי מב' חשכות ימין ושמאל, נעשה הת"ת דס"א. והדינים דמלכות דמדה"ד,

לכן נאמר, גוון עשן היורד בעולם, הוא הגוון הראשון, היוצא מהנקודה השקועה בצל. כי כשמתערב בתוך החושך הדינים של נקודה דמדה"ד, נקרא החושך צל, שמתחילה אין דינים של נקודה דמדה"ד ניכרים בו, והם רק צל בו. עד שחוזרים ומתגלים הרבה פעמים, ואז מתגלה צורת הדין בשלמות, עד להברית האורות מהפרצוף, ואז נקראת מוות.

וגוון עשן יוצא מהצל, ומנקודה השקועה בו. ומכוח שב' מיני דינים הללו סותרים זה את זה, מתגלה רוגז בפרצוף, כי מתרוצצים אלו עם אלו. כי דינים דנוקבא רוצים להעביר ממנו השלמות דג"ר, ודינים דדכורא מתקוממים עליהם בגלל זה, ורוצים לבטל אותם מהפרצוף. ומחמת ההתרוצצות והקצף הגדול המתגלה בגוון עשן, הוא נקרא קצפיאל, מלשון קצף. ונאמר, מזה הכעס של בני אדם, כי אותם הדבוקים בס"א יורד לתוכם הכעס והרוגז הזה מגוון העשן, והם תמיד בכעס ובקצף.

ארבעה רוגזים מתחלקים מהרוגז ההוא. מעת גילוי המלכות דמדה"ד בפעם הראשונה בבחינת צל, עד שמתגלה לגמרי בבחינת מוות, עוברות עליהם ארבע בחינות. הרוגז הראשון, גוון עשן בעת שהוא צל, שהדינים דנוקבא מתגלים בפעם הראשונה. שאז נקרא רוגז, שמתגלה הרוגז והכעס מדינים דדכורא על הדינים דנוקבא. ומכ"ש בגילוי דינים דנוקבא בפעם ראשונה, שעוד אין בהם שום רושם, היו הדינים דדכורא נרגזים בכעס גדול על העירוב של דינים הללו דנוקבא.

הרוגז השני. כיוון שנכנס באדם, נקרא מחבל שותק, כי אחר שנגלו הדינים דנוקבא בפעם הראשונה לחבל בדינים דדכורא, ולא יכלו, באו במצב הב', ששתקו ולא התרוצצו עוד אלו עם אלו. אמנם הורגשה ביניהם שנאה. וזהו רוגז השתיקה, העומד באלכסון. שמהרוגז שבשנאה לבד בלי התרוצצות, הייתה נעשית מציאות לעליות הדינים לבינה למיתוק באלכסון.

הרוגז השלישי. אינו שותק, אלא מתגלה. שהתעוררו שוב הדינים דדכורא עם הדינים דנוקבא להתרוצץ אלו על אלו. וכל כמה שמתגלה כך הוא נשבר, כי מתוך ההתרוצצות, חזרו הדינים של מלכות דמדה"ד להתגלות, עד שהשיגו שיעור מספיק לשבור את הדינים דדכורא, להברית האורות דחכמה שבהם. ועוד לא לגמרי, כי בכל פעם חזרו הדינים דדכורא והתחזקו. ונקרא רוגז שבור, שהרוגז גרם בכל פעם לשבירה.

הרוגז הרביעי. בהתחלה חזק ובסוף שבור. שבתחילה נעשתה התרוצצות קשה בין ב' מיני הדינים, אבל לבסוף מתגברים הדינים דנוקבא, ושוברים את הפרצוף, כלומר שנגמרת צורת המלכות דמידת הדין הקשה, הנקראת מוות. ואין

438. גוון שחור, יורד לעולם, להתמנות על כל פצועים ומתים ותפיסת הגופים לבית האסורים, והנתלים והנחנקים, להרע תמיד לבני אדם. ג' גוונים, עשן, אש ושחור, מתפרשים לכמה בחינות בעולם, ומתפשטים תוך בני העולם.

439. גוון עשן היורד בעולם, הוא הגוון הראשון, היוצא מהנקודה השקועה בצל, הדינים דנוקבא שבו, ס"מ הרוכב על גמל. גוון עשן זה נקרא קצפיאל הגדול. מזה הכעס של בני אדם, המחזקים את ליבם בכעס. ע"כ נקרא קצפיאל, הקצף של אל.

440. תחת קצפיאל ממונים 1600 גדודים של מלאכי חבלה, שהם הכעס המתגלה בגופיהם של בני אדם. כי יש כעס השולט בעולם לעשות דין, ששולט ונכנס בתוך גופות בני אדם, שנכעסים בכעס הזה. והוא היסוד לכל שאר הגוונים המזיקים, שנעשה על ידו בניין להזיק, משום שהעשן הזה יוצא מתוך הרוגז של האש העליונה הלוהטת. וזהו הראשון לאש הזה.

441. ארבעה רוגזים מתחלקים מהרוגז ההוא. הראשון נקרא הרוגז המרגיז לבבותיהם של בני אדם. היורד והולך ומסית לבני אדם, ונרגזים בכעסם. וזה הוא שממשיך המחבל על העולם.

442. הרוגז השני. היורד לעולם, ומשוטט ומתפשט לכל הצדדים. נקרא שנאה. כיוון שנכנס באדם, נקרא מחבל שותק, רוגז השותק. משתתף במקום של הנקבה. רוגז השתיקה, העומד באלכסון. קשה מכולם, משום שהוא כמו הנחש, השותק תמיד ולבסוף הורג.

443. הרוגז השלישי. ההפוך מהרוגז הראשון, כי הולך ומתחזק ואינו שותק, אלא מתגלה. וכל כמה שמתגלה כך הוא נשבר, ונקרא רוגז שבור.

444. הרוגז הרביעי. בהתחלה חזק ובסוף שבור. וע"כ הוא הפוך מהרוגז הקודם, והוא שבור מכולם. וע"כ הכול הוא במדרגה הראשונה. העשן הוא ב' דינים המתחברים. דינים דדכורא, חושך, עם דינים דנוקבא, הגילוי של המלכות דמידת הדין הקשה. ב' מיני הדינים סותרים אלו לאלו, כי החושך נמשך מקו שמאל מטרם חיבורו עם הימין, חכמה בלי חסדים, ואין החכמה יכולה להאיר בלי חסדים, ע"כ נמשך משם החושך. ונבחנים הדינים הללו שנמשכים מכוח השלמות, מגילוי הארת חכמה. וע"כ נקראים דינים דדכורא. כי זכר מורה על השלמות. אמנם הדינים של גילוי המלכות דמדה"ד בפרצוף, ששם כוח הצמצום, ונגלה שאין הפרצוף ראוי לקבל הארת חכמה, מחמת כוח הצמצום, דינים אלו נמצאים שוברים את הפרצוף מג"ר ומביאים אותו לו"ק. וע"כ נקראים דינים דנוקבא. הרי ששני מיני הדינים הכלולים בעשן, סותרים זה את זה.

451. הקשר הראשון של זרוע הימין עומד למעלה, בפרק המחובר לכתף. ועשן חשך ברוגז נקשר בו. בקשר זה יש ג' גוונים חשוכים ומשונים זה מזה, ונכללים זה מזה. והקשר הזה כפוף ואינו מתפשט, חוץ מבזמנים ידועים. זה נקרא עֲבֵרָה.

452. הקשר הזה עומד ברוגז ואינו שוכך, חוץ מזמן שישראל מקריבים קורבנות למטה. כי בעת ההיא שכך הרוגז ונכנע למטה, ונחלש רוגזו, ואינו יכול לשלוט ולהתחזק. וכשנחלש זה, אז גם הקשר השני, שבאמצע הזרוע, אינו יכול לנסוע ולהנהיג.

453. הקשר השני של יד ימין, נקרא זעם. הוא נוסע ממקום למקום ומנהיג כל שאר הקשרים, המתחזקים כולם בקשר הזה. הוא מביא כל צער שבעולם, כשמתחבר לחבק את הנוקבא. שאז יורדים לעולם כל צער, וכל דוחק, וכל צרה, כי הזכר והנוקבא אינם יכולים לשלוט זה בלי זה. וכל המדרגות ניתנות אל הנוקבא דס"א, שתשלוט ותדיח העולם, ואם לא היו רוכבים זה על זה, ומתחברים זה בזה, לא יכלו לשלוט.

454. כשהיה אדה"ר בגן עדן לעסוק בעבודת ריבונו, ירד ס"מ וכל המדרגות שבו, והיה רוכב על נחש הרע, הנוקבא שלו, כדי להדיח אותם. משום שהנחש, שהיה עומד תחת ס"מ, היה ערום להסית בני אדם ולפתותם. וע"כ הזכר נותן כוח, והנקבה עושה אומנות בעולם, לפתות ולהדיח, וזה בלי זה לא יכלו לשלוט.

455. משום זה כשהקשר האמצעי של הזרוע מתחבר בנוקבא, יורדים דינים וכל דוחק לעולם. וכשזה אינו מתחזק ואינו נוסע, הכול נשבר ונכנע, שאינם יכולים לשלוט. וע"כ הכול נשבר ונכנע בקורבנות שלמטה. ועולה מלכות דקדושה להתעטר למעלה, ולהתברך מעומק העליון, בינה, המאיר לכל פנים.

456. הקשר השלישי של זרוע ימין חזק יותר מכולם. ונקרא צרה, משום שממנו יוצאת השליטה להשרות דוחק ולעשות צרות לבני אדם. ג' קשרים: עֲבֵרָה, זעם, צרה, בזרוע ימין, המדרגה השנייה.

457. שלושת הקשרים שביד שמאל, המדרגה השלישית, כשמתחזקים יחד, אז נקרא שמאל, משלחת מלאכי כְּעִים. משום שמשמאל נשלחים למטה, ולוקחים כוח, כל המלאכים הרעים, היוצאים מהצד שלמטה. כל זה יוצא ממדרגות ב' וג', כי מדרגה ב' יד ימין, ומדרגה ג' יד שמאל.

458. המדרגה הרביעית של הס"א עומדת מתוך התעקמות הרוגז, גוון אש. ונקראת אמצעית, שהוא הגוף, ת"ת, העומד באמצע בין שתי זרועות, חו"ג. כאן יש אש לוחט, הלוהטת בגוון אדום, כמו רד. מכאן יוצא כוח שיורד למטה להתקיף ולשפוך

שם עוד התרוצצות. ונשאר בה ב' מיני דינים: הדינים דנוקבא, שנגמרו בה, וגם הדינים של חושך, שאיבדו שלמותם מחמת התגברות דינים דנוקבא.

ולכן נאמר שרוגז זה, הוא שבור מכולם, כי בג' המצבים הראשונים היה החושך בשלמות דהארת חכמה מקו שמאל, אבל במצב הד' לא די שנגמרו בו הדינים דנוקבא, אלא גם שהתבטלה שלמות החושך, ונשבר מב' הצדדים. וכיוון שהעשן כולל ד' מצבי רוגז הללו, נמצא שהכול הוא במדרגה הראשונה, העשן.

445. אחר שביאר הראש דס"א, המדרגה הראשונה, מבאר עתה מדרגה שנייה, חסד דס"א, היוצאת מחושך דראש, והיא גוון חושך, אע"פ שהיא חסד ומדרגת ימין, היא ג"כ חושך, משום שכל הספירות דס"א נמצאות מחושך.

446. במדרגה זו נמצאות 300 בחינות מתחלקות זו מזו. שהיא יד ימין, ויש בה ג' קשרים. וכל קשר כלול ממאה, הרי ג' מאות. ואע"פ שהן משונות זו מזו, ומתגברות זו מזו, כלולות כולן זו בזו. ומשום זה, כל המדרגות שבצד הזה ידועות להזיק.

447. מכאן יוצאים כל אלו המחבלים המשוטטים בעולם ועושים דין בגלוי, על מעשים נסתרים שנעשו בחושך בסתר. והם משוטטים בעולם, ועושים בהם דין בגלוי. ומשום זה, כל המשוטטים בעולם ועושים דין בגלוי, נמצאים כולם נגד בני אדם, להזדמן תמיד להיפרע מאלו החטאים הנסתרים. ואלו הנקראים אף וחמה, מתחברים עימם ועושים דין בבני אדם. זה נעשה בעולם מאלו בעלי הדין, ממדרגה ב'.

448. מדרגה זו עומדת בחושך ובאש, שהם אחד. ממדרגה זו מתחלקים כמה מדרגות חזקות העומדות תחת רקיע אחד, הנקרא גוון שחור, דינים דמלכות דמדה"ד. המדרגה השלישית, גבורה דס"א, רקיע המתפשט על כל אלו המדרגות האדומות, שהם דינים ממלכות הממותקת בבניה. ב' המדרגות, השנייה והשלישית, נקראות זרועות: המדרגה השנייה זרוע ימין, חסד, והמדרגה השלישית, זרוע שמאל, גבורה.

449. תחת אלו ב' זרועות, מתפשטות למטה מדרגות עד שמגיעים אל הרקיע השחור, אפילו המדרגות של זרוע השמאל, האדומות, מתפשטות ג"כ לרקיע השחור, משום שאלו שבמדרגה השנייה, זרוע ימין, יוצאות מתוך הרקיע השחור ומשוטטות בעולם, ע"כ הן לוקחות עימהן גם המדרגות של המדרגה השלישית, שהיא זרוע השמאל.

450. אלו שבימין, המדרגה השנייה, מתחלקות לג' בחינות, שלושה קשרים שבזרוע הימין. אלו שבשמאל, המדרגה השלישית, מתחלקות לג' בחינות, שהם שלושה קשרים אחרים, שבזרוע השמאל.

מסתכלים כולם לאחור, בצד בהמה. ומשום זה כל אחוריהם לאחור. כמ"ש, אדם ובהמה תושיע ה'. זה בצד אדם וזה בצד בהמה. והקורבן עולה בבחינת אדם ובהמה.

465. הקשר הראשון מרגליים דס"א. בו עומד גוון חושך בתוך ערפל. כמו הצומח בקללה מתחת אבן, העומד עליו שאינו צומח, כך הקשר עומד להזיק את הזכאי, שיש בו זכויות, ואין לו זכות אבות שיתחזק בהם ויגנו עליו. שדומה לצמח הצומח מתחת אבן, שאינו צומח, שהצמח הזה צומח בקללה.

466. והקשרים האחרים מרגליים דס"א, רודפים אחר הרשעים שהיטו דרכיהם מקודם לכן, ורודפים אחריהם ואחר אלו שנראה בהם רושם להיכר. משום שכל אלו הראויים להיענש, מלאך, שליח קדוש מצד הגבורה, יורד ורושם בהם רשימה, שניכרת למעלה לבעלי הדין. וכשהרשימה נודעת להם, מי שראוי למחלות, מכים אותו במחלות, ומי שראוי למכאובים ולשאר עונשים, עושים לו כן. הכול הם רואים ברשימה ההיא.

467. ומשום זה אלו הקשרים עומדים כולם לאחור, ובוועטים באלו הבועטים באדונם, ובכל אלו שראוי לבעוט בהם. חוץ מצדיקים ומחסידים, שיש להם זכות אבות, ומחלות רודפות אחריהם, אשר אלו הקשרים אינם שולטים עליהם, ואין המחלות באות עליהם מצד זה.

468. ומאיזה מקום באות עליהם המחלות? כתוב, וה' חפץ דפאו. שחפץ להכות אותו ולתת לו מחלות, כדי לזכות אותו לעוה"ב. אבל אינם באות מס"א. ואלו נקראים ייסורים של אהבה. והכול עולה במשקל קודש אחד.

469. המדרגה השישית היא יסוד דס"א, נקראת עורלה, משום שיונקת מצד זה. וזה נחש בְּרִית, הזכר, מניק לנחש עקלתון, הנקבה שלו. כל המדרגות הנאחזות בצד הזה, נקראות בוסר של עורלה.

470. כל האילנות שניטעו בארץ, כל עוד שלא השתמשו, שורה עליהם רוח מצד העורלה הזו. וע"כ כתוב, וערלתם עורלתו את פְּרִיו, שלוש שנים יהיה לכם ערלים לא ייאכל. משום שהקב"ה, אהבת ישראל היא תמיד אצלו, והרחיק אותם מכל הדרכים הרעים והצדדים הרעים והמטמאים, כדי להתדבק בצד הקדושה. אשריהם בעוה"ז ואשריהם בעוה"ב.

דס, משום שמדרגה זו נותנת רשות ושליטה למטה בעולם, להתקיף ולשפוך דס. מדרגה זו היא מעיין בשביל הנוקבא. כי הנוקבא צריכה לזכר, כמו גוף הצריך לנפש. והנפש אינה עושה אומנות אלא בגוף. וע"כ כל כוח וכל גבורה יוצאים ממדרגה זו, הזכר, להתקיף ולעשות אומנות בעולם להזיק, כמו נקבה המקבלת תמיד מהזכר.

459. בכל מדרגה ובכל קשר יש ממונים, וגדודי מחבלים המונהגים על ידיהם, כולם למטה, בעולם, צבאות נוקבא דס"א. לכולם יש מדרגה למעלה, ומונהגים על ידה.

460. כמו שיש בצד העליון של הקדושה היכלות של הנוקבא, כלפי המדרגות העליונות של הזכר, להיכלל אלו באלו, אף כן למטה בס"א שלעומת הקדושה, יש מדרגות בזכר כלפי היכלות של הנוקבא, להיכלל אלו באלו.

461. במדרגה הרביעית נמצאים דינים רעים לרדת למטה, להיות נמסרים לאלו המתבלים, העושים דין רע וחזק ברשעים. מכאן הם יונקים הכוח שלהם, להתקיף ולהשלים הדין שעושים. ומשום זה כל אלו המדרגות כלולות בהם, בכל אלו ההיכלות התחתונים, שלצד הנוקבא למטה. אשרי חלקם של הצדיקים, שמטים דרכם מהדרך הזו, והולכים אחרי יראת הקב"ה, להתקדש בקדושת אדונם. אשריהם בעוה"ז ובעוה"ב.

462. המדרגה החמישית נחלקת לשתי מדרגות, לימין ולשמאל, ונקראות שוקיים, נו"ה. הן משיגות לרדוף ולהזיק, משום שכאן כוח הרדיפה של כל המחלות, וכל הרע, הרודפים אחר הרשעים. וכשהדין הזה מתקרב, אז כמ"ש, הרצים יצאו דחופים. ואלו הרצים למטה, לרוץ ולהזיק, נקראים רודפים. ע"ז כתוב, קלים היו רודפנינו מנשרי שמיים.

463. מדרגה זו נחלקת לימין ולשמאל. שלושה קשרים הם לימין, ושלושה קשרים הם לשמאל. כי בכל רגל ג' קשרים, כמו בידים. ואלו הקשרים שברגליים, ואלו הקשרים שבידיים, כולם מסתכלים לאחור. כי אלו הקשרים העליונים הקדושים כולם מסתכלים לפנים אל הגוף, כמ"ש, וכל אחוריהם בְּיָתָהּ. ואלו שבס"א מסתכלים לאחור, מן הגוף ולחוץ.

464. מה ההפרש בין הקשרים דקדושה לקשרים דס"א? הקשרים העליונים הקדושים הם בצד אדם, וכל אחוריהם ביתה. הקשרים דס"א באמצעם, קשר השני שבכל אחד,

היכלות דקדושה

העומד ברצון. משום שיש סדר הנוהג במילים, ויש סדר הנוהג ברצון ובכוונת הלב, לדעת

471. אלו היכלות עומדים לסדר סידור השבח של הקב"ה, בין סדר העומד במילים, ובין סדר

בו בעונג נועם העליון. כמ"ש, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו. לחזות בנועם ה', למעלה, בז"א. ולבקר בהיכלו, למטה, במלכות. לחזות בנועם ה', באלו ז' רקיעים שלמעלה, של ז"א. ולבקר בהיכלו, באלו שבעה רקיעים שלמטה, של המלכות. ואלו עומדים כנגד אלו.

475. ובכולם, בז' רקיעים דז"א ובו' דמלכות, עמדת בגן עדן. ז' החופות העליונים הקדושים רקיעים דז"א, עמדו עליך למעלה להתעטר בהם, שהם חסדים. ואלו ז' רקיעים התחתונים דמלכות, עמדת בהם להשתעשע בהם, שהם הארת חכמה, המכונה שעשועים. ובכולם השלים אותך אדונך, להיות שלם בכל, בין בחסדים ובין בחכמה.

476. עד שנדחו רגליך אחר עצת הנחש הרע, וגורשת מגן עדן, וגרמת מוות לך ולכל העולם, כי עזבת אלו העידונים שלמעלה ושלמטה, ונמשכת אחרי אלו ההשתוקקויות הטמאות, הנקראים ראש פְּתָנִים, אשר הגוף נמשך אחריהן ולא הרוח, כמ"ש, וראש פְּתָנִים אכזר, שהוא אכזר על הרוח. עד שבא אברהם החסיד, והתחיל לתקן העולם, ונכנס באמונה הקדושה, התקין למעלה ולמטה, באלו רקיעים העליונים, ובאלו רקיעים התחתונים.

477. רקיעים התחתונים דמלכות הם היכלות לרקיעים העליונים דז"א, להתאחד ולהתקשר זה בזה. כאן יש לפרט הדברים ולתקן הייחוד כראוי, כדי שלא יטעו החברים, וילכו בדרך הישר. כמ"ש, כי ישרים דרכי ה', צדיקים ילכו בס.

ולהסתכל עד א"ס, ששם נתקעים כל הרצונות והמחשבות, ואינו עומד כלל במילה, אלא כמו שהוא סתום, כך כל דברים הם בסתום.

472. בהיכלות כולם, כל הסדרים כלל אחד, לכלול ההיכלות התחתונים בהיכלות עליונים.

473. משה, כשסידר תפילתו בשביל ישראל, האריך בתפילה זו, משום שהיא תפילה העומדת למעלה, בז"א. וכשסידר תפילתו בקצרה, שהתפלל על אחותו, לא האריך בתפילה זו, משום שעומדת למטה במלכות. כמ"ש, אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ. ולא האריך יותר. משום שהוא אדון הבית, המלכות הנקרא בית, ומשה מרכבה לז"א, שהוא אדונה של המלכות, ע"כ פקד ביתו כראוי. משום זה לא האריך יותר בתפילתו. וכל הסידורים שבהיכלות, הם להשרות השכינה בעולם.

אריכות התפילה, תורה, שהמשיך השפע מלמעלה למטה, נוהג רק בז"א. וקצרות התפילה, תורה, שממשיך רק מלמטה למעלה, שזה נוהג בשפע הארת החכמה מן המלכות. משום זה צריכים לכלול היכלות התחתונים בהיכלות עליונים, ואין להמשיך השפע ישר מהיכלות העליונים, למטה אל התחתונים. ובעיקרם הם ג' מיני התכללות. ונאמר, כל הסידורים הם להשרות השכינה בעולם, שאי אפשר להמשיכה אלא רק בדרך התכללות התחתונים בעליונים, מלמטה למעלה.

474. אשרי חלקך אדה"ר, בחיר כל הנבראים הנמצאים בעולם, שהגדיל אותך הקב"ה על הכול, והכניסך בגן עדן, והתקין לך ז' חופות, להשתעשע

היכל לבנת הספיר יסוד

המלכות דקדושה. וראה משם כל אלו היכלות שהם בצד הטומאה.

480. היכלות הטומאה מטמאים את מי שדבוק בהם. כיוון שהושע היה צריך להסתכל בהיכלות הטומאה, כתוב, קח לך אשת זנונים. והאם נביא אמת צריך לזה? אלא משום שאסור לאדם להיכנס באלו היכלות הטומאה, מפחד שלא יימשך אחריהם. כמו שעשה נוח, כמ"ש, ויישָׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל. שהתדבק בס"א, יין המשכר. כי יין הוא הארת חכמה. וכששותה כמידת התורה, שממשיך החכמה רק מלמטה למעלה, אז הוא יין המשמח אלקים ואנשים. וכששותה יותר מהמידה, שממשיך החכמה מלמעלה למטה, אז הוא יין המשכר.

481. והושע ירא להסתכל באלו היכלות, שנטמאו בהם ישראל והתדבקו בהם, מפחד שיימשך אחריהם, כמ"ש בנוח, ויישָׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל. עד שאמר לו, קח לך אשת זנונים וילדי זנונים. אשת זנונים המלכות דס"א. ילדי זנונים, המדרגות שלה.

478. ההיכל הראשון, יסוד ומלכות, הראשון מלמטה למעלה. הוא התחלה באמונה, מלכות דהיכלות, הנקראת אמונה. התחלה לאמונה, התחלה למלכות דאצילות, במדרגת הראייה שבאמונה, במדרגות הארת החכמה שבה, שנקראת ראייה. נביאי האמת היו רואים מתוך המרָאָה שאינה מאירה הזו, המלכות. ומשום שהיכל זה הוא התחלה לאמונה, התחלה למלכות דאצילות, לכן כתוב, תחילת דיבר ה' בהושע. שראה מתוך המדרגה הזו, ההיכל הראשון, שהיא התחלה לכל המדרגות לעלות למעלה, וסוף לכל המדרגות לרדת למטה לס"א.

479. ויאמר ה' אל הושע, לך קח לך אשת זנונים. משום שהושע ראה מתוך ההתחלה הזו, מתוך היכלות הטומאה, את הסוף של כל המדרגות, היה צריך לקחת אשת זנונים הזו. משום שישראל נדחו ונמשכו מההיכל הראשון הזה למטה, למקום שנקרא אשת זנונים, המלכות דטומאה, כי עזבו ולא התדבקו באשת חיל,

487. אם חוזר בתשובה לפני אדונו כראוי, ומתפלל תפילה אחרת טובה, כשהתפילה עולה, לוקח הממונה סהדיאל את התפילה הזו, הפסולה, ומעלה אותה למעלה עד שנפגשת בתפילה הטובה, ועולות ומתערבות יחד ונכנסות לפני המלך הקדוש.

488. ולפעמים נדחית תפילה, משום שאותו האדם נמשך אחר ס"א, והוא נטמא, והממונה שבס"א לוקח התפילה, ואז עומד ס"א ומזכיר עוונותיו של האדם לפני הקב"ה, ומשטין עליו למעלה. ע"ז, כל התפילות וכל הנשמות, כשעולות, כולן עולות ועומדות לפני ההיכל הראשון הזה, והממונה הזה עומד על פתח ההיכל, להכניס הנשמות והתפילות או לדחותן לחוץ.

489. למעלה מפתח ההיכל, יש פתח אחר שהקב"ה חפר אותו מדינים דמפתחא, כמ"ש, באר חפרוה שרים. ונפתח ג"פ ביום, שמאירים בו ג' קווים, ואינו נסגר, ועומד פתוח לאלו בעלי תשובה, ששפכו דמעות בתפילתם לפני אדונו. וכל השערים והפתחים נסגרים, עד שנכנסים ברשות, חוץ משערים אלו, הנקראים שערי דמעות, שפתוחים ואינם צריכים רשות.

כי הפתח הראשון, הוא כמ"ש, לפתח חטאת רובץ, ושם נמצאת המלכות דמנועולא, רבבה. ומבחינה זו תשובה אינה מועילה, להיותה מידת הדין הקשה. אבל הקב"ה חפר למעלה ממנו פתח שני, המפתחא, מלכות הממותקת בבינה. ומשם מועיל תשובה.

490. וכשתפילה זו שבדמעות עולה למעלה באלו השערים, מזדמן האופן ההוא, מלאך מהמלכות, הנקרא אופן, העומד על 600 חיות גדולות, ושמו ירחמיאל. לוקח תפילה שבדמעות, התפילה נכנסת ומתקשרת למעלה, והדמעות נשארו כאן. ורשומים בפתח, שהקב"ה חפר אותו. התפילה בדמעות מעלה מ"ן לתיקון המפתחא, להעלות המלכות לבינה. וע"כ התפילה מתקבלת, והדמעות נשארו חרותים על הפתח, הגורמים שם מיתוק המלכות בבינה. דמע הוא מלשון המדמץ, משום שמדמע ומערב המלכות בבינה.

491. יש דמעות שרשומים תמיד על המרכבות העליונות, ואינן נמחות. אלו דמעות נשפכו למעלה ולמטה כשנחרב ביהמ"ק, שבהן מעורבת מנועולא, שעליהן אינו מועיל תשובה. וע"כ אינן נמחות. ואלו דמעות, הנשפכות על צדיקים וזכאים כשמשלטים מהעולם, לוקחות אותן כולן אלו המרכבות, ומערבות אותן באלו הדמעות שנשפכו על חורבן ביהמ"ק. וע"כ כתוב לעת"ל, ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים. הפנים הם מרכבות העליונות הקדושות. ואח"כ, וחרפת עמו יסיר. בגמה"ת.

וכתוב, וילך וייקח את גומר בת דבליים. כדי לדעת במה שישראל התדבקו, ונטמאו, ועזבו האמונה, המלכות דקדושה, בשביל אל נכר, מלכות דטומאה. ע"כ ראה את זה מתוך ההיכל הראשון, שהוא התחלה לכל המדרגות. וע"כ כתוב עליה, לפתח חטאת רובץ. שבפתחו של ההיכל הזה, נמצא תכף הס"א, אשת זנונים. והממונה של הס"א עומד על הפתח.

482. ההיכל הזה הוא התחלת הכול לעלות במדרגות, הוא מדור העומד באור, להתעטר במדרגותיו, להסתכל באלו המדרגות העליונות, כמ"ש, ויראו את אלקי ישראל. כי היות שההיכל הזה הוא בחינת מלכות, ע"כ שייך בה ראייה. כי אין ראייה אלא במלכות.

483. בהיכל הזה יש ממונה משמש, טְהַרְיָאֵל. עומד על פתח ההיכל וכל הנשמות, לאחר פטירתן מעוה"ז, עולות ורוצות לבוא להיכל הראשון. עומד הממונה הזה בפתח, וכמה ממונים אחרים עימו, כולם אש לוהט, ושרביטי אש בידיהם, וכולם בעלי עיניים. משום שבהיכל הזה נוהג ראייה, החכמה. ומשום שהחכמה נגלית רק בגילוי דינים, ע"כ כולם אש לוהט. אם הנשמה, אחר שנפטרה מעוה"ז, זוכה להיכנס, הממונה הזה פותח הפתח והנשמה נכנסת.

484. ואם הנשמה אינה זכאית, שחטאה בעוה"ז, מזומן ממונה האחר מס"א, העומד בצד האחר, וכמה אלפים ורבות מעוררי דין ומשפט עימו. הדינים דמפתחא מכונים אלף, ודמנועולא מכונים רבבות, כמ"ש, ייפול מצידך אלף, ורבבה מימינך אליך לא ייגש. שהם מצויים כאן בכתוב, לפתח חטאת רובץ.

דוחה אותה הממונה הקדוש ומקבל אותה האחר שבצד הטומאה, ומכניס אותה תוך היכלות הטומאה. וכל אלו מעוררי דין ומשפט אוחזים בה, עד שמורידים אותה לגיהנום, ונידונה 12 חודש, שהוא תיקון ס"א, ב"ד לדון בו הרשעים.

485. הממונה הקדוש עומד על הפתח לכל התפילות שבוקעות אווירים ורקיעים לבוא לפני המלך. אם היא תפילת רבים, הוא פותח הפתח ומכניס אותה ומתעכבת שם, עד שנעשו שם כל תפילות העולם עטרה בראש צדיק חי העולמים, יסוד.

486. ואם היא תפילת יחיד, היא עולה עד שמגיעה לפתח ההיכל, שהממונה הזה עומד בו. אם יפה התפילה להיכנס למלך הקדוש, מיד הוא פותח פתח ומכניס אותה. ואם אינה יפה, דוחה אותה לחוץ, ויורדת ומשוטטת בעולם, ועומדת ברקיע התחתון, מאלו הרקיעים שלמטה המנהיגים בעולם. ברקיע ההוא עומד ממונה סְהַדְיָאֵל, לוקח אלו התפילות הנדחות, הנקראות תפילות פסולות, וגונו אותן, עד שהאדם ההוא חוזר בתשובה.

499. כיוון שהתבשמו רוח ברוח, השמאל בימין, ונכללו יחד, אז יוצא ונולד מהם אור אחד, העולה ויורד ומתיישב על ארבע שורות האופנים. והוא חיה אחת השולטת עליהם, שעליה כתוב, ורוח החיה באופנים. ונקרא בְּזָק. מאיר באור נוצץ בשלהבת, ושולט על כל האופנים.

500. מבזק מתפשט רקיע אחד, העומד על ב' עמודים. אלו ב' עמודים הם ב' כרובים, מט"ט וסנדלפון, זה מצד אחד וזה מצד אחד, ורקיע על ראשם. כמ"ש, ואראה והנה אֶל הרקיע אשר על ראש הכרובים כאבן ספיר, כמראה דמות כיסא נראה עליהם. והבזק הזה ממונה על הרקיע, ורוח העליון, סטוטריה, שנכלל באדיריה, ממונה על הכול.

501. כל התפילות המוקדמות, מטרם שגמרו ישראל כל התפילות, הן מתעכבות ברקיע הזה, ובזק השולט על הרקיע מתקן אותן. עד שבא סנדלפון הממונה הגדול, הרוח העליון השולט על הכול, וכשגמרו ישראל כל התפילות, לוקח אותן מהרקיע הזה, ועולה וקושר אותן קשרים לאדונם.

502. הבזק הזה עומד לספור כל התפילות העולות, וכל דברי תורה המתעטרים בלילה, כשמתעורר רוח צפון והלילה נחלק. כל מי שעומד בשעה ההיא ועוסק בתורה, כל אלו הדברים עולים, ובזק לוקח אותן ומניח אותן ברקיע עד שהאיר היום.

503. אחר שהאיר היום, עולות המילים ושורות במקום הרקיע, שבו תלויים כוכבים ומזלות שמש ולבנה, והוא יסוד דז"א, שהמדרגות שבו מכונות כך. וזה נקרא ספר הזיכרון. כמ"ש, ויכתב ספר זיכרון לפניו. ספר, מלכות. זיכרון, יסוד. לפניו, משום שספר וזיכרון כתב בקשר אחד, כלומר בזיווג הפנים.

504. ארבע גלגלים נוסעים על 12 עמודים, כי לכל אופן ד' גלגלים ולכל גלגל ג' עמודים. אלו ארבע גלגלים הם אֶהְיָאֵל, קדומיאל, מלכיאל, יְהוָהֶי, יְהוָהֶי. המפתחות של השם הקדוש בידיהם.

ד' גלגלים הם חו"ג תו"מ, שהם ד' מלאכים אהניאל קדומיאל מלכיאל יהדוניה. אהניאל, אהני אל. אהני לשון תועלת והנאה, להיותו בצד החסד, ימין. קדומיאל, קדומי אל. כי הקודם לגבורה הוא החסד, ולהיותו מצד הגבורה נרשם בשמו התכללות החסד. קו ימין שולט על הגבורה בכוח קדמותו. וע"כ נקרא קדמיאל. מלכיאל, מלכי אל, ת"ת, שנקרא מלך. יהדוניה, הו"י"ה דין בשילובם יחד. והוא המלכות, שבה דין של אדני"י, ונמתק בשם הו"י"ה. א' של אדני"י חסרה במלאך הזה, כי א' מורה על שם אהי"ה, שמאיר במלכות דאצילות.

492. בהיכל הזה יש רוח הנקרא סטוטריה, והוא מראה ספיר המתנוצץ לכל צד. עומד לב' צדדים, שמאיר לימין ולשמאל. נקרא סטוטריה מלשון סטרין, צדדים. ומתפשטת התנוצצות כהתנוצצות הנר, שמאיר לד' צדדים.

493. כשהרקיע העליון, נהר הנמשך ויוצא מעדן, יסוד דז"א, מוציא נשמות להביאם בהיכל השביעי למעלה, הבינה דהיכלות, ההיכל השביעי מקבל אותן. וכשהנשמות הקדושות יוצאות מההיכל השביעי, הן יורדות עד שמגיעות להיכל הראשון. ולוקח אותן רוח הקדוש סטוטריה, שהוא לימין. וכל אלו נשמות הזכרים, שעתידים לפרוח ולהתלבש בצדיקים זכרים, שהם ימין, כולן לוקח הרוח הזה, ומתעכבות שם, עד שנכללות בנשמות נקבות.

494. מרוח סטוטריה יוצא רוח לצד שמאל הנקרא אֶדִירְיָה סְנוּגְיָא, שנראה תחילה בפני עצמו ואח"כ נגנו, ונכלל ברוח הראשון, ונעשים אחד, כלולים זה בזה. ורוח זה עומד לקבל נשמות נקבות, כשההשתוקקות של ההיכל השביעי היא להתדבק בנהר הנמשך ויוצא, יסוד דז"א דאצילות, אז הרצון ההוא העולה מלמטה למעלה, עושה נשמות ברצון שלו, והן נקבות. והיות שהרוח הזה בגבורה וקו שמאל, ע"כ נקרא אדיריה, מלשון אדיר ועצום.

495. וכשהרצון של הנהר, יסוד דז"א, יורד ומתדבק מלמעלה למטה, הוא עושה נשמות זכרים. הרצון שלמעלה, של יסוד, עושה נשמות זכרים. ושלמטה, המלכות שבה נכלל ההיכל השביעי, עושה נשמות נקבות.

496. כשהנשמות הנקבות יוצאות מההיכל השביעי, יורדות משם עד שמגיעות לרוח השמאל, שנקרא אדיריה. ונקרא לבנת הספיר. הרוח הראשון סטוטריה נקרא ספיר. והרוח השמאלי נקרא לבנה של ספיר. כמ"ש, ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר.

497. כיוון שהנשמות הנקבות הגיעו לרוח אדיריה, לוקח אותן הרוח, ועומדות בו. ואח"כ נכלל רוח של שמאל ברוח הימין, אז נעשו אלו הנשמות, כללות של זכר ונקבה יחד, ואז פורחות מההיכל ומתחלקות שוב בבני אדם, ובאו להתלבש בכל אחד לפי דרכו, שבזכר מתלבשת נשמה זכר, ובנקבה נשמה נקבה. ואח"כ מחזיקים זה לזה ומזדווגים יחד.

498. כשבא להתכלל רוח שמאל ברוח ימין, בוטשים זה בזה להתכלל, ואז יוצאים ניצוצים המתפשטים לכל צד. ונעשו אופנים מאלו הניצוצים, היוצאים מרוח השמאל. ואלו הם האופנים הלוהטים באש. ועומדים בשירה.

השמש תוך מים. כמו שאור השמש מתפשט בפנימיות המים עד סופו, ומאחדים זה בזה כאחד, כן אור הרוח של שם הוי"ה, מתפשט בהארתו בתוך הרוח של השם אדני"י, והם מיוחדים זה בזה כאחד.

508. ואז כשנוסע הרוח הזה, סטוטריה הכלול באדיריה, הכול נוסעים בזכותו. וכשהרוח הזה מאיר מהשם יאהדונה"י, אז מתקשרים כולם כאחד לעלות למעלה בשם הזה הקדוש.

509. באמצע ההיכל עומד עמוד אחד, תקוע מהיכל זה להיכל השני העליון. בעמוד הזה עולה הרוח שלמטה אל הרוח שלמעלה בהיכל השני, להתאחד רוח ברוח. וכן עולה בעמוד הזה עד הרוח שלמעלה מכולם, הנמצא בהיכל השביעי, כי בכל היכל נמצא העמוד הזה באמצעו, שיהיו כולם רוח אחד. כמ"ש, ורוח אחד לכל.

510. עמוד זה העומד באמצע, שמו אַדְרָהֲנִיאל, המפתחות של השם הקדוש בידו. כשהתפילות עולות ומגיעות לעמוד הזה, אז נוסעים כולם שבהיכל הזה אל ההיכל השני, להתאחד זה בזה, להיות כולם אחד, להתייחד למעלה ולמטה ביחד, שיהיה השם הקדוש שלם כראוי. אדרהניאל, פירושו נושא הנה. כי אדר, פירושו נושא, והני הוא כמו הנה. כי המלאך הזה שהוא העמוד, נושא התחתונים ומביאם להיכל העליון.

505. אלו ארבעה כלולים באותיות השם אדני"י. סנדלפון בעל המרכבות משתמש בהן. אלו ארבע האותיות פורחות באוויר, הכלול באותיות השם הקדוש הוי"ה במילוי אותיות א': יוד הא ואו הא. ואוויר כולל ד' אותיות אדני"י, ונכללו אדני"י בהוי"ה. ד' אותיות הוי"ה לוקחות ד' אותיות אדני"י, בבזק.

בזק, חיה השולטת על האופנים, ונמשך מהתכללות המלכות ביסוד. ע"כ נמשך מכוחו ד' אותיות הוי"ה על ד' אותיות אדני"י שבאופנים.

506. ד' אותיות אדני"י נכנסים בד' אותיות הוי"ה, כמ"ש, מקבילות הלולאות אחת אל אחת. לכלול ולשלב, אלו באלו, ברוח בזק שכלול בשם הקדוש משניהם, כי הוא תולדה מרוח אדיריה, אדני"י, המחובר ברוח סטוטריה, הוי"ה. וע"כ הוא כולל שם אדני"י בשם הוי"ה.

507. והכול בהיכל הזה מתנהג ונוסע ברוח ההוא, בסוד שם הקדוש השולט על הכול. בהיכל הזה השם הקדוש יאהדונה"י, כולל ב' שמות אדני"י הוי"ה, המשולבים זה בזה, מתוך שהוא רוח ברוח, מתוך ששולטים ב' רוחות, סטוטריה, זכר, והרוח אדיריה, נקבה. הוי"ה מצד רוח הזכר, אדני"י מצד רוח הנקבה. וכשהשם יאהדונה"י הכלול מבי' הרוחות רוח ברוח, מאיר זה בזה, אז מאיר הכול, והאור עולה ויורד כאור